

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 553

De Speelduivel.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.v.K.

1re Sorte fab. liguée de **DUBEL & SCHMARN**
2e " " " " **DUBEL & SCHMARN**
3e " " " " **DUBEL AROMATISÉ**
4e " " " " **DUBEC**

J. VAN KERCKHOFF AMSTERDAM
Médaille d'Or 1889 - Diplôme d'Honneur
la Haye 1892 - de S.M. le Reine Régente
des Pays-Bas - Amsterdam 1895

NIEUWE SERIE.

DE SPEELDUIVEL.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Garter, Buffalo Bill, Raffes of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

**Voorkomen is beter
dan genezen.**

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Garter	No. 308
Buffalo Bill	" 208
Raffes	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was op den ochtend van een kouden voorjaarsdag, dat Charles Brand, de secretaris en vriend van Lord William Aberdeen, zijn kamer uittrad, teneinde naar beneden te gaan, om te ontbijten.

In de eetkamer aangekomen, zag hij dat zijn meester en vriend nog niet aanwezig was, iets dat zeldzaam mocht worden genoemd, daar deze gewoonlijk het eerst aan de ontbijt-tafel verscheen.

Brand, die niet beginnen wilde alvorens zijn vriend ook beneden gekomen was, ging naar een tafeltje bij het raam, waar, zooals gewoonlijk, door den kamerdienaar Gaston de ochtendpost was neergelegd.

In gedachten bladerde de jonge man de stukken door.

Er waren enkele brieven, die hij apart legde om aanstonds te behandelen en verder een aantal dagbladen en tijdschriften.

Terwijl hij dit deed liet hij zijn oogen uit het venster dwalen. Het was geen aantrekkelijk beeld, dat hij zag. Weliswaar begonnen de knoppen aan de boomen reeds uit te botten, maar er hing sedert eenige dagen een dier bekende grijze misten over de wereldstad Londen, die deze stad door de geheele wereld daarvoor berucht hebben gemaakt.

Raffes 558.

Met de mist was een kille koude ingetreden en de half opengebarsten knoppen der boomen, hadden het werk verder gestaakt en zoo op het oog leek het alsof er van de bladeren dit jaar niet veel terecht zou komen.

De mist omhulde het huis en veroorloofde slechts enkele meters vrij uitzicht. De naaste boomen en struiken in den tuin waren nog zichtbaar, maar daarachter spande zich strak en star de beweginglooze grijze muur van damp en mist, die de ademhaling bemoeilijkt en honderd menschen meer per dag dan gewoonlijk alleen te Londen doet sterven.

Het scheen dat het sombere weer grooten invloed uitoefende op Charles Brand, want ofschoon er in den haard een helder en vrolijk knappend houtvuurtje brandde, scheen het alsof hij huiverde en een zucht slaakte.

Hij begaf zich met de ontvangen post in de handen naar een lagen, diepen clubfauteuil bij den haard, waarin hij zich liet zakken. Maar juist toen hij in goeden ernst wilde beginnen met de post door te zien, ging de deur open en trad de heer des huizes binnen.

Hij was in een fraai zittend wandelcostuum gekleed, maar had in plaats van zijn colbert een huisjasje aan, een zoogenaamde coin du feu, dat hem uitstekend stond.

De kleeding deed zijn lange, slanke gestalte alle recht wedervaren. De coin du feu, bestaande uit een kort jasje, grijs van kleur met donkerbruine tressen afgezet, harmonieerde uitstekend met de kleur van zijn oogen. Deze waren licht grijs en konden somtijds met een gloed als van gesmolten metaal schitteren. Zijn haar was glanzend zwart met hier en daar een grijs vlokje, vooral aan de slapen ten bewijze, dat hij den middelbaren leeftijd naderde.

Aan zijn voorkomen was dat overigens niet te zien, want ofschoon zich aan de ooghoeken reeds ontelbare kleine rimpeltjes begonnen te vertoonen, de zoogenaamde kraaienspootjes, was de geheele slanke figuur zóó vol van een onverwoestbare vitaliteit, dat een jongeman hem deze benijd zou hebben.

Dat de twee mannen, die thans in het vertrek aanwezig waren, vrienden waren, viel onmiddellijk te constateeren. Charles Brand was bij het binnentreden van zijn vriend opgesprongen en tegemoet gekomen. Zijn geheele wezen, dat door het sombere weer en het weinig aantrekkelijke aspect buiten, terneergedrukt scheen, levendigde op, zijn oogen, van een helder, jongensachtig blauw begonnen te schitteren en zijn stem klonk opgeruimd, toen hij hem goedenmorgen wenschte.

Er was nu niets meer, dat de vrienden belletje aan tafel te gaan. Brand drukte op een belknop en een paar tellen later verscheen Gaston, de oude kamerdienaar van den lord met een stoomende, electriche koffiekann in de hand.

Er was ook thee en terwijl Brand zich daarvan een kop inschonk, bediende Raffles zich van koffie.

„Is er wat nieuws, Charly?” vroeg de heer des huizes, terwijl hij met een welgerichten slag van zijn mes een eitje onthoofde en tegelijkertijd met zijn hoofd een beweging maakte in de richting van de post, die door Brand op tafel was gelegd.

„Ik weet het niet, Edward,” antwoordde deze, „ik wilde juist eens kijken, toen je binnenkwaamt. Wil ik eerst even...”

Lord Aberdeen, die juist een flinken hap had genomen van het geraspte broodje na dit eerst zorgvuldig met boter te hebben besmeerd, schudde krachtig het hoofd, alsof hij zeggen wilde, dat dit geen haast had, zoodat de twee vrienden het ontbijt konden voortzetten.

Na een poosje te hebben gezwegen, gedurende welken tijd zij beiden toonden over een gezonden eetlust te beschikken, nam Brand weer het woord en vroeg:

„Het is zeker gisteravond laat geworden, hè Edward?”

„Ja,” hernam de ander, „waarom vraag je dat zoo? Heb ik je misschien wakker gemaakt?”

„Nee, dat niet,” antwoordde Brand. „Ik

heb niets gehoord, maar omdat je zoo laat beneden kwam....”

„Ja,” viel de ander hem in de rede, „het is werkelijk heel laat geworden. Later dan me wel lief was, maar ik geloof dat ik er heel goed aan heb gedaan zoo laat te blijven. Ik had daarvoor een speciale reden.”

„Is er wat aan de hand?” vroeg Brand nieuwsgierig.

„Als ik me niet vergis, ja, Charly. Als we gedaan hebben met ontbijten, zal ik je alles vertellen, maar eerst... zal ik nog een broodje met ham en een spiegelei nemen.”

En met een bewonderenswaardigen eetlust zetten de twee vrienden hun maaltijd voort, als om te bewijzen, dat hun gezondheid en hun spijsvertering werkelijk niets te wenschen overlieten.

Maar aan alles komt een einde en zoo ook aan dit ontbijt, zoodat de vrienden na een half uur aan de ontbijttafel te hebben doorgebracht, naar de bibliotheek gingen, een vertrek op dezelfde verdieping en eveneens aan de tuinzijde gelegen, waar twee groote lessenaars stonden, benevens een groot aantal boekenkasten, volgepropt met boeken en mappen.

Het was duidelijk, dat hier veel gewerkt werd en dit het vertrek was, waar beiden den meesten tijd vertoefden.

Nadat de brieven geopend en even terloops waren doorgelezen, wendde de heer des huizes zich tot zijn vriend en zei:

„Om op het chapiter van gisteravond terug te komen, Charly. Zooals ik je reeds in het begin van den avond zei, had ik die geschiedenis gehoord van den schilder Guy Gower. Daar ik in verband daarmee een plan heb opgemaakt en ik daarbij graag van je gewaardeerde hulp zal gebruik maken, zal het zaak zijn alle feiten nog eens even te memoreeren.

„Om te beginnen dan, Guy Gower, een bekwaam kunstenaar, hoogstaand als schilder en als etser, heeft er zich door tegenspoed en geldgebrek toe laten drijven om valsch papiergeld te maken, dat zoo uitstekend is nagebootst, dat het nauwelijks van echt te onderscheiden is.

„Dat is natuurlijk een onvergeeflijke fout, maar wij dienen daarbij niet te vergeten, dat de jonge man door den hoogsten nood er toe gedwongen was. Zooals het meer gebeurt, heeft het noodlot hem wreede parten gespeeld, want nauwelijks had hij met vreezen en beven één enkele valsche banknoot van vijftig pond uitgegeven of er daagde redding op.

„Men droeg hem het schilderen van een portret van een rijken baron op, die, wetend, dat artisten gewoonlijk court d'argent zijn, een aanzienlijke som vooruit betaalde.

„Het eerste dat Guy Gower deed was in alle haast naar den heer te gaan, dien hij de valsche banknoot in betaling had gegeven, om hem te verzoeken, hem het bankbiljet van vijf-

tig pond, tegen betaling van dat bedrag in klinkende munt, terug te geven.

Deze man echter, die de vervalsching ondanks alles onmiddellijk had opgemerkt, had het bankbiljet bewaard, om den kunstenaar in zijn macht te hebben.

Hij weigerde beslist het terug te geven, als de ander hem niet een aantal valsche bankbiljetten tegen betaling van den halven prijs wilde geven.

Ik was toevallig getuige van het gesprek in een zijvertrek van de Windsorclub. Het was mij opgevallen, dat de beide heeren uit de speelzalen verdwenen, terwijl de artist er ongelukkig en bedroefd uitzag.

Ik ben er blij om, dat ik het tweetal volgde en hun gesprek afluisterde.

De smeebeden, de oprechte smart van den thans niet meer onbekenden kunstenaar tegenover den harteloozen jongen schurk gingen mij aan het hart en ik besloot, hem te helpen!

„Toen Mr. Gower zich verwijderd had, ging de jonge man, James Apsley is zijn naam, naar de speelzaal terug en ik besloot hem te volgen. Als ik het nog niet wist uit zijn weigering om den artist het valsche bankbiljet terug te geven, zou ik het toch uit andere dingen direct hebben gemerkt, dat dat heer een miselijk sujet is, een gedegeneerd type, een dronkelap en een geraffineerd speler.

„Ik sloeg hem eenigen tijd gade, om hem te leeren kennen en na een kwartier lag zijn karakter als een opengeslagen boek voor me. Ik besloot daarvan te profiteren.

„In het begin had de ellendeling nog al geluk. Hij won groote sommen, maar door zijn veine overmoedig geworden, zette hij roekeloos groote bedragen en toen begon het geluk te keeren. Slag op slag verloor hij.

„Hij had echter zóóveel gewonnen en ook doordat hij nu en dan nog een flinke som won, kon hij het nog geruimen tijd uithouden. Ik ging toen meedoen.

„Zooals je weet houd ik niet van uitsluitend hazardspel. Er zit voor mij niets in. Ik wil wel kaartspelen en desnoods om hooge bedragen ook, maar ik moet mijn hersens er bij kunnen gebruiken. Kan dat niet, dan is alle aantrekkelijkheid voor mij er af. Maar gisteravond was dat anders.

„Ik had een plan en dat plan bestond hieruit, dat ik hem al zijn geld wilde afhandig maken. Wanneer een speler éénmaal goed aan den gang is laat hij zich door niets weerhouden en ik begreep, dat wanneer het lot mij gunstig was en ik hem alles af kon winnen, zeer waarschijnlijk ook dat valsche bankbiljet van vijftig pond, dat hij den schilder niet wilde teruggeven, voor den dag zou komen. Het was natuurlijk mogelijk, dat hij dat biljet niet bij zich had, maar dat wilde ik er op wagen.

„Mijn gelukkig gesternte liet mij niet in den steek en wat ik gedacht had gebeurde. James Apsley verloor slag op slag. Ten slotte wierp

hij, min of meer beschonken, het bankbiljet van vijftig pond op tafel, dat gelukkig in mijn handen viel.”

„Gelukkig voor den kunstenaar!” riep Brand glimlachend uit.

„Ja!” antwoordde Lord Aberdeen. „Ja, het was de valsche banknoot en daardoor is de schilder uit de klauwen van den booswicht gered.

„Maar ik vergat nog je te vertellen, dat Apsley ook bedreigingen uitte tegen den ongelukkige. Ik vrees daarom, dat hij Scotland Yard heeft ingelicht of zal inlichten en dat, zonder dat de artist vermoedt wat hem boven het hoofd hangt, binnenkort huiszoeking bij hem zal worden gehouden.

„Want Apsley uitte deze dreigementen, toen hij den artist verliet en bij het heengaan langs mijn schuilhoek ging. Dus aan het werk, Charly, opdat wij Scotland Yard vóór zijn!

„Ik heb het volgende plan bedacht. Guy Gower, die in opdracht van den baronet, direct naar diens kasteel in Lancashire moest vertrekken, is natuurlijk niet naar zijn atelier kunnen gaan en naar ik meen te hebben kunnen opmaken, bevinden zich in dat atelier nog de rest van de valsche bankbiljetten.

„Vóór we iets anders doen, moeten die bankbiljetten worden verwijderd, want als Apsley Scotland Yard heeft gewaarschuwd, nu dan komt Baxter daar een huiszoeking doen en in dergelijke karweitjes is hij wel zóó gewiekst, dat hij ze vindt. Nu heb ik een zoo goed als zekere aanwijzing, dat de biljetten opgeborgen zijn in een antieken stoel, een stoel met hooge rugleuning en versierd met snij- en beeldhouwwerk. Daarin is een geheime bergplaats en daarin moeten zich de biljetten bevinden.

„Gower heeft natuurlijk niet meer aan die biljetten gedacht, daar hij evenals de meeste artisten zeer zorgeloos is en het gezonde verstand vaak bij hem zoek is. Wij moeten dien man dus helpen door eenvoudig in zijn atelier binnen te dringen, de geheime bergplaats in den stoel opzoeken en de biljetten eruit nemen.

„Daar Hoofd-Inspecteur Baxter van Scotland Yard natuurlijk ook wel deze aanwijzingen zal hebben gekregen, moeten we iets in die geheime bergplaats voor de valsche biljetten in de plaats leggen, anders lijkt hem de zaak nóg verdacht en wie weet wat de man uitvindt om den valschen munter tòch te snappen.

„Ik heb nu het volgende bedacht. Ik geef Mr. Gower een opdracht om mijn portret te schilderen en sluit in de opdrachtbrief een voorschot in van vijf en twintig pond sterling. Niet aan bankbiljetten, maar in goudstukken, dus vijf en twintig guinjes.

„Dien brief leg ik in den stoel en als Baxter dan komt om huiszoeking te doen, dan vindt

hij dien brief en dan is hij natuurlijk voor goed de kluts kwijt.

„Om dit plan te kunnen volvoeren, zal het het best zijn, dat ik me ga vermommen, want niemand behoeft natuurlijk te weten wie zich dezer dagen in het atelier van Gower heeft bevonden.

„Ik zal daartoe gebruik maken van de vermomming, die ik al meer heb toegepast en die me volkomen onherkenbaar maakt, namelijk die van Mr. Shaw uit Chicago, den dikbuikigen Amerikaan.

„Daar het zaak zal zijn zoo spoedig mogelijk daartoe over te gaan, zal ik er geen gras overheen laten groeien en me direct even in dat waardige evenbeeld van ex-president Taft metamorfoseeren. Als jij dan in dien tijd even den brief wil tikken met de opdracht voor het portret aan Mr. Guy Gower, dan gaat alles als de gesmeerde bliksem.”

„All right, Edward,” antwoordde Brand, „zeg maar wat ik schrijven moet.”

„Ik heb het gisteravond al op een kladje geschreven,” antwoordde zijn vriend en overhandigde hem een stukje papier, dat hij uit zijn portefeuille haalde.

Een minuut later zat hij voor zijn kaptafel in de kleedkamer, die speciaal voor het maken van vermommingen was ingericht.

Alvorens verder te gaan zal het zaak zijn, vooral met het oog op die lezers, die niet geregeld de avonturen van John Raffles, alias Lord Edward Lister, den gentleman-inbreker volgen, even een kleine verklaring in te laschen en wel deze, dat Lord Edward Lister over nog meer pseudoniemen dan alleen John Raffles beschikte.

De naam Lord William Aberdeen was daar één van. Hij nam al die vreemde namen net zoo gemakkelijk aan en ontdeed er zich weer even snel van, zooals wij een jas aantrekken of een hoed afzetten. Het kostte hem volstrekt geen moeite met den naam ook het karakter van den uit te beelden persoon aan te nemen en hij was in dat opzicht een volmaakt tooneelspeler, ook ten opzichte van het maken van vermommingen. Deze toch waren veel kunstiger en volmaakter dan de koppen, die zich de acteurs somtijds weten te maken.

Dezen toch maken daarbij gewoonlijk gebruik van veel valsche baarden, knevels en pruiken, die zij met behulp van staafjes schminck werkelijk heel kunstig weten aan te brengen.

Nochtans geldt dit alleen wanneer hun vermomming door kunstlicht en op eenigen afstand wordt beschouwd, zooals door het publiek in de zaal, dat naar het tooneel kijkt. Zou men een dergelijke vermomming in het daglicht zien, dan zou zelfs een kind kunnen onderscheiden waar de natuur ophield en de kunst begon.

Maar met Raffles was dit volstrekt niet het

geval. Hij toch kon met het grootste gemak en in ongelooflijk korten tijd zich een kop maken, die zelfs in het sterkste zonlicht niet van een natuurlijken kop viel te onderkennen.

Hij maakte daartoe dan ook geen gebruik van de ook bij amateur-gezelschappen bekende schminck, maar bediende zich van een aantal daartoe door hem vervaardigde kleurwattertjes uit verschillende chemische bestanddeelen samengesteld.

Hierdoor was het hem mogelijk zonder gebruik te maken van pruiken of baarden een andere persoonlijkheid te scheppen. Hij tooverde zijn huid, zijn strakke, soepele huid om in tanig bruin of geel vel, vol rimpels en plooien. Of hij maakte er het gladde, blozende vel van van een jong meisje. De kleur zijner oogen werd dan van licht grijs, in donker blauw of bruin veranderd, terwijl hij met zijn neus en ooren wonderen wist te verrichten.

Met behulp van een fijne seringue, een onderhuische spuit, spoot hij een weinig parafine in den rug van zijn neus of aan den rand van zijn ooren. Het was bijna ongelooflijk welk een groot verschil daardoor in gelaatsuitdrukking ontstond.

Het zal dan ook niemand verwonderen, dat Raffles, terwijl hij daar op zijn kleedkamer bezig was, van plan was, van zich zelf een heel ander mensch te maken.

Daar werd hem echter de tijd niet toe gegeven, want eensklaps, juist toen hij bezig was zich het pneumatische windkussen om te gorden, dat na een paar slagen met de luchtpomp hem zijn dikken buik als Mr. Shaw uit Chicago moest verleenen, snelde zijn secretaris met een ontsteld gelaat de kleedkamer binnen.

Hij had een nummer van de Times in de hand en kon het eerste oogenblik geen woord uitbrengen van nervositeit en opwindning.

Raffles zag dat en keek zijn vriend met verbazing aan.

Deze wees zwiijgend naar een bericht in de krant, welke hij in zijn hand hield.

Raffles, ongerust over het uiterlijk van zijn vriend, dié blijkbaar, toen hij gereed was met den hem opgegeven brief, de kranten had ingezien en toen het ominouse bericht had ontdekt, trok hem het blad uit de handen.

Het was een extra-nummer, dat in groote letters het opschrift droeg:

„Een nieuwe truc van Raffles. — Een gestolen millioen. — Een failliete reedersfirma. — Een doodgeschoten medeplichtige. — Scotland Yard zoekt tevergeefs, enz.”

Ook den naam en het adres van den bestolen reeder, de firma Apsley en Co. waren opgegeven en de bijzonderheden van den diefstal, welke den vorigen avond was gepleegd, onmiddellijk nadat de zaak was gesloten, waren door den bestolene zelf medegedeeld.

Lord Lister kon zijn oogen niet gelooven. Dat was sterkl

Een gemeene bedrieger had misbruik gemaakt van zijn naam om ongestraft een misdaad te begaan, die waarschijnlijk niets gemeen had met de praktijken van den meesterdief.

Daarbij was er een moord gepleegd, die in elk geval, al was het slachtoffer dan ook misschien een misdadiger, toch op rekening van Raffles kwam.

Deze besloot daarom zich onmiddellijk naar de plek des onheils te begeven om nauwkeurige inlichtingen in te winnen omtrent de op zijn naam gepleegde schurkenstreek.

Terwijl hij zich haastte om zijn vermomming, die gelukkig bijna gereed was, te voltooien, droeg hij nu aan zijn vriend Brand de zaak van den schilder Mr. Guy Gower over, opdat deze ten minste niet in ongelegenheden zou komen. Hij zou zich zelf dan wel uit de moeilijkheden redden, waarin een gemeene bedrieger hem gesleept had. Hij zou daardoor

duis niet alleen weer met Apsley Junior te maken krijgen, die den artist in het ongeluk had willen storten, maar ook met diens vader, daar Raffles wist, dat de firma Apsley en Co. bestond uit vader en zoon.

Het was intusschen teekenend voor den grooten zielenadel van Raffles, dat hij, zelfs nu zijn aandacht als het ware geheel werd ingenomen door deze nieuwe streek, die hem zelf in gevaar bracht, toch de belangen van anderen niet vergat.

Nadat Brand het adres had gekregen van den schilder Gower, reed hij weg, terwijl Lord Lister in een leege taxi, die juist passeerde, plaats nam om de plek van de misdaad te gaan opzoeken.

In zijn vermomming als Mr. Shaw, kon hij natuurlijk geen gebruik maken van zijn eigen auto, daar iedereen James Henderson als de chauffeur van Lord Aberdeen zou hebben herkend.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Scotland Yard en de nieuwe Rafflesstreek.

Toen Lord Lister zich in de gedaante van den waardigen, bejaarden Mr. Shaw door de menschenmenigte wilde dringen, welke de kantoorlokalen der firma Apsley en Co. omringde, wilde een agent van politie, gewapend met een gummistok, hem terugdringen.

„Hier is geen toegang, Sir!” zei hij op barschen toon, „Scotland Yard is daar binnen bezig en het publiek kan bij die werkzaamheden slechts hinderlijk zijn!”

„Ik ben het volkomen met u eens, waarde inspecteur”, antwoordde Lord Lister met echt Yankee dialect. „Maar kunt gij mij misschien zeggen, of een van mijn kennissen, de hoofdinspecteur Baxter, of inspecteur Marholm daar binnen is?”

„Zij zijn daar beiden, Sir!” antwoordde de agent van politie reeds op veel beleefder toon.

De oude Amerikaan haalde toen bedaard en met veel omhaal een visitekaartje uit zijn portefeuille, deed er een paar sigaren bij en gaf dit te zamen aan den beambte.

„Wilt gij zoo goed zijn, inspecteur Baxter mijn kaartje te overhandigen? Ik stel mijn

zwakke krachten gaarne te zijner beschikking!”

De politieagent verdween en kwam zeer snel weer terug. Hij verzocht den heer Harry Shaw met groote vriendelijkheid, binnen te komen en stelde het mopperende publiek tevreden met de mededeeling, dat die heer een Amerikaansche detective was.

Toen Lord Lister in zijn goed gekozen vermomming nadertrad, kwam inspecteur Baxter hem reeds in het eerste kantoorlokaal tegemoet en begroette hem met de grootst mogelijke beleefdheid.

„Wat zegt gij van deze nieuwe brutaliteit van den zogenaamden meesterdief Raffles? Is het niet hemelstergend?” vroeg hij.

„Evenals Mr. Apsley, de groote reeder, die nu zijn vermogen heeft verloren en totaal geruïneerd is, hebben ook wij in Scotland Yard telefonisch bericht gekregen, dat Raffles de brandkast der firma Apsley en Co. zou leeghalen.

„Zoo'n onbeschaamdheid.

„Wij konden niet eerder hier zijn en kwa-

men te laat. Mr. Apsley heeft echter de dieven nog juist verrast en met de laatsten een harden strijd gehad.

„Kom mee, kom mee, alles ligt nog precies zoo als wij het hebben gevonden. De door den heer Apsley gewurgde brandkastvernier ligt in een spreekkamer op een paar stoelen, omdat de lijkschouwer dadelijk zal komen!”

„Hoe, door Mr. Apsley gewurgd?” vroeg Lord Lister verbaasd. „Ik meende, doodgeschoten!”

Bij deze woorden waren beiden het derde kantoorlokaal, het particuliere cabinet van Mr. Apsley, binnengetreden.

Hier getuigde de groote wanorde, omvergeworpen kantoorstoelen, een gebroken lessenaar, inktkokers en inkt op den vloer, papier-snippers en bovenal de gewelddadig geopende en droevig leege brandkast van de inbraak en het gevecht.

Terwijl inspecteur Marholm juist de beschadiging van de brandkast aan een onderzoek onderwierp, bekeek detective Tijler met alle aandacht het op de binnenplaats uitzien- de, openstaande venster, waardoor de spitsboeven volgens de verklaring van Mr. Apsley, waren ontkomen. Door middel van een soort van lasso had hij den derden inbreker van dat venster teruggetrokken en bij dien stevigen ruk had hij hem tegen zijn wil gewurgd.

De arme reeder, een man, die, naar het scheen, in de vijftig was, was ook aanwezig en zag er erbarmelijk uit. Zijn jas hing aan flarden om hem heen, de kraag was er afgescheurd en zijn boord lag in onoglijken toestand op tafel.

Aan zijn hals waren roode plekken zichtbaar en als hij den derden spitsboef ten slotte gewurgd had, dan scheen hier de Voorzienigheid te hebben ingegrepen, want de misdadiger moest hem eerst behoorlijk bij de keel hebben gepakt.

Ook de grijsachtige pruik, die hij op den reeds tamelijk kalen schedel droeg, bewees door haar uiterlijk, dat zij blijkbaar een actieve rol in het gevecht had gespeeld. Vermoedelijk waren er meerdere vuistslagen op neergedaald.

Toen lord Lister, alias Mr. Shaw, naderbij kwam, kwam een eigenaardige uitdrukking op zijn gelaat.

Hij had naast den reeder, die hulpbehoevend en geheel terneergeslagen in zijn bureaustoel zat, een persoon opgemerkt, die hem niet onbekend was.

Het was een zeer elegante, jonge man in zwarte gekleede jas en wiens onberispelijke hooge hoed op de schrijftafel stond. Hij boog zich juist over den ouden heer en scheen bezig te zijn, dien te troosten.

„Wie is dat?” fluisterde lord Lister inspecteur Baxter toe.

„De beide heeren Apsley, vader en zoon!” antwoordde de inspecteur.

Op dit oogenblik keerde de jongste der beide heeren zijn bleek, afgeleefd gelaat met klein kneveltje naar den nieuwen bezoeker. Natuurlijk herkende hij Mr. Shaw niet, daar hij den vorigen dag, toen hij met dezen had gespeeld, reeds in vrij hooge mate dronken was geweest en Raffles zich toen nog niet vermomd had.

Lord Lister echter had hem onmiddellijk herkend als den persoon, die onverbiddelijk was gebleven voor de smeekbeden van den artist Gower. Hier echter, tegenover zijn vader, bij dit geweldige verlies, dat ook hem trof, trachtte hij een zeer beminnelijken indruk te maken.

Hij scheen zich met groote zelfbeheersching over het geldelijke verlies te kunnen heenzetten en zich alleen bezorgd te maken over zijn ontroostbaren, geheel terneergeslagen vader.

Met de wellevendheid van een man van de wereld stelde Lord Lister zich dadelijk aan de beide heeren voor als Mr. Shaw uit Chicago en betuigde hun zijn oprechte deelneming in hun groot verlies.

Hij stelde zichzelf in ieder opzicht ter beschikking, daar alle naties in den strijd tegen dergelijke gewetenlooze misdadigers zij aan zij moesten staan.

De beide heeren dankten natuurlijk hartelijk voor het vriendelijke aanbod en waren een en al beleefdheid.

„Ja”, zei inspecteur Baxter, „tot dusverre ontbreekt ons nog elke aanduiding, waarheen de spitsboeven zijn gevlucht en hoe het hun zoo gauw, nadat de kantoren gesloten waren, mogelijk is geweest om de vuurvaste, sterke brandkast open te breken en leeg te halen.

„De heer Apsley heeft ons zoeven de toedracht der zaak meegedeeld, in zooverre hij erin betrokken was!

„Tot dusverre staat alleen vast, dat het weer die vervloekte Raffles was, die met behulp van twee beroepsinbrekers de misdaad heeft gepleegd!”

„Raffles, waarom?” vroeg Lord Lister, alsof hij van niets wist.

„Wel, weet gij dan niet”, vroeg inspecteur Baxter, „dat die kerel, die steeds brutaler wordt, ons hedenochtend heeft opgebeld?”

„Hoor eens, inspecteur!” antwoordde Lord Lister op beminnelijken toon, „telefoneeren kan iedereen! Hoe kunt gij bewijzen, dat het werkelijk en inderdaad Raffles is geweest!”

Lord Lister had bij die woorden de beide heeren Apsley met het onverschilligste gezicht van den wereld aangekeken, alsof hij wilde zeggen:

„Zijt gij het niet met mij eens, heeren?”

En het kwam hem voor, alsof de oudste Apsley zijn verlegenheid met moeite verborg; terwijl hij als wanhopig voor zich staarde en het vermeed, den spreker aan te zien.

Het gelaat van den jongen Apsley scheen nog bleeker te zijn geworden.

Hij wees naar de tafel en zei:

„De brutale kerel heeft ook den treurigen moed gehad, ons te telegrafeeren! Daar ligt het telegram.”

Lord Lister nam het telegram op en las:

Mr. Apsley en Co. Ik zal hedennacht een bezoek brengen aan uw brandkast.

JOHN RAFFLES.”

„Dat is sterk!” riep de Amerikaan in onvervalscht Yankee-dialect uit, „het verbaast mij, dat men op het telegraafkantoor deze depêche heeft aangenomen! Wanneer is het telegram afgezonden? Juist, om vijf uur! Hebt gij dan in het geheel geen maatregelen genomen, Mr. Apsley?”

De reeder haalde de schouders op.

„Wie kan gelooven, dat een misdadiger zijn plan van te voren aankondigt! Ik hield het voor een grap, voor de flauwe aardigheid van een kennis, die misschien geld wilde komen halen of voor de boosaardige grap van een mijner beambten, die mij bang wilde maken.

„Hoewel ik er niet aan geloofde, veronderstelde ik, zooals waarschijnlijk ieder in mijn plaats zou gedaan hebben, dat, als er iets van aan was, de inbraak veel later zou plaats hebben en niet zoo onmiddellijk na het sluiten der kantoren, wanneer de straten nog vol menschen zijn.

„Daarom besloot ik, hoewel ik ervan overtuigd was, dat er niets zou gebeuren, toch bij uitzondering thuis te blijven.

„Ik ging daarom naar boven, naar de eerste verdieping, waar ik eenige kamers direct boven de kantoorlokalen heb. Ik heb niet veel vertrekken noodig, daar ik weduwnaar ben. Daar moest ik ieder geluid beneden hooren.

„Ik had juist een paar sandwiches, die ik in huis had, gebruikt en mij een kop thee ingeschonken; ik kon nog geen half uur boven zijn geweest.

„Hoe weinig waarde ik eigenlijk aan den inhoud van het telegram had gehecht, bewijst wel het beste de omstandigheid, dat ik mij niet eens de moeite had gegeven om mijn kast te openen, daar mijn revolver uit te nemen en die te laden.

„Daar verneem ik plotseling beneden in de kantoorlokalen een geluid, dat mij deed schrikken.

„Wat is dat?” vraag ik mijzelf af.

„Ik heb een gevoel, alsof men mij op mijn hersens slaat! Voor een oogenblik verlies ik mijn tegenwoordigheid van geest. —

„Opeens voel ik een koude rilling langs mijn rug.

„Drommels, dat is de brandkast!” denk ik.

„Mijneheeren, de brandkast bevatte — ik ben failliet, ik ben geruïneerd! — de brandkast bevatte 50,000 pond sterling!

„Ik had de laatste dagen groote sommen ontvangen, de derde termijn voor onze groote

stoomboot, enorme leveranties voor onze eigen scheepstimmerwerven — alleen de hoofdbedragen!

„Wij zijn geruïneerd! Alles, alles heeft die vervloekte schurk, die op een of andere wijze van het voorhanden zijn van dit bijzonder groote bedrag in onze kas heeft geweten, meegeslept.

„Geen penny heeft hij achtergelaten.

„Wat hebben wij aan brandkasten met gepantserde platen, als die virtueuzen op het gebied der inbraakkunst in staat zijn, de beste fabrikaten geruischloos open te breken, of liever gezegd: open te smelten?

„Want het is duidelijk, dat hier het slot met behulp van de oxy-acetyleenbrander is losgesmolten.

„Gij kunt de plaats en op den vloer zien, waar het gloeiende metaal is afgedropen en waar het gaten in den vloer heeft gebrand!”

„Dat klopt!” riep inspecteur Marholm uit, „maar wat deedt gij verder, Mr. Apsley, toen gij het knarsende geluid van de deur uwer brandkast hadt vernomen?”

„Ik keek om mij heen, zoekend naar het een of andere wapen.

„Nu moet ik eerst vertellen, dat ik vroeger jarenlang in Amerika heb gewoond, onder anderen te San Francisco en in de Westelijke mijnndistricten. Daar werkt men veel met de lasso.

„Ik had dat ook geleerd.

„Toevallig viel mijn blik op een eind sterk koord, dat ik voor mijn gordijnen had gebruikt.”

Marholm legde bij deze woorden van den reeder het bedoelde eind koord, dat men van den hals van den inbreker had losgemaakt, op tafel.

Het koord was veel dikker dan men het gewoonlijk voor het ophalen van gordijnen gebruikt. Het was van een groote lus voorzien en bijzonder geschikt om als lasso te worden gebruikt.

Lord Lister maakte deze opmerkingen in stilte, toen hij het eind koord bekeek.

„Ik neem dus het koord in de hand,” aldus ging Mr. Apsley voort, „en maak er onwillekeurig een lus in, zonder er bij te denken, want mijn gedachten waren bij mijn brandkast. Ik snelde naar beneden en rukte de kantoordeur open.

„Ik zie nog juist, hoe een man iets uit het venster naar de binnenplaats reikt en daarna er zelf uitspringt. Op hetzelfde oogenblik echter krijg ik een slag op het hoofd en grijpt men mij bij de keel.

„Natuurlijk verdedig ik mij zoo goed ik kan, maar in een ommezien lig ik op den vloer.

„De kerel laat mij los en wil naar het raam snellen. Juist toen ik bliksemsnel weer ben opgestaan, springt de misdadiger op de vensterbank, ik denk aan mijn lasso, slinger die

in de hoogte en wel zóó goed, dat ik den schurk erin vang.

„Ik trek uit al mijn macht, zonder precies te weten wat ik doe, geheel en al werktuigelijk en de kerel valt als een blok hout van de vensterbank in de kamer terug.

„Ik houd de lasso nog steeds gespannen. Maar hij beweegt zich niet meer en naderbij komend zie ik, dat hij morsdood is!

„Ik had hem, zonder het te willen, met mijn koord gewurgd!

„Verder kan ik niets vertellen.

„Ik telefoneerde onmiddellijk mijn zoon in zijn club, die dan ook heel spoedig per auto aankwam en wiens schrik en verbazing over hetgeen in zijn afwezigheid was voorgevallen, ge u kunt voorstellen!

„Het spijt mij, dat die geschiedenis met de lasso is gebeurd!" aldus besloot hij zijn verhaal.

„Kom, krijg daarover maar geen grijze haren, Mr. Apsley!" meende Baxter. „Uw lasso was werkelijk een uitstekende inval!"

„Mag ik u eens even wat vragen, Mr. Apsley," bracht nu Mr. Shaw in het midden. „Hoe laat was het ongeveer, dat ge uw zoon opbeldet?"

„Wel dat zal," antwoordde de reeder, na even nagedacht te hebben, „zoowat twaalf uur geweest zijn. Ik denk, dat de inbraak om een uur of tien, half elf plaats vond, dus nadat alles wat ik verhaald heb, was geschied, zal het zoowat middernacht geweest zijn. Misschien wat vroeger, maar in geen geval later."

„Dank u," zei Shaw, die daarvan in gedachten een aantekening maakte, daar hij nog den vorigen avond tot twee uur met James Apsley had zitten spelen in de Windsorclub, zoodat, naar het hem voorkwam, Apsley Senior, om de zaak bij den waren naam te noemen, leker had zitten liegen.

Raffles nam zich echter voor, daarvan voorloopig niets te zeggen. Er zouden zich nog wel meer dergelijke dingen voordoen, dacht hij en besloot zijn beurt af te wachten.

DERDE HOOFDSTUK.

Het gestolen ontwerp voor een duikboot.

Nauwelijks had Mr. Shaw deze woorden gesproken, of een jonge man snelde geheel buiten zichzelf van opgewondenheid het particuliere kantoor van den reeder binnen.

„Om 's hemelswil, Mr. Apsley!" riep hij tot dien heer, die schijnbaar nog steeds in de diepste verslagenheid aan tafel zat, „tot mijn schrik hoor ik, dat men bij u heeft ingebroken! Men heeft uw brandkast geplunderd!

„Ik wilde juist hierheen om u teruggaaf te verzoeken van het ontwerp, dat ik u eenige dagen geleden toevertrouwde. Gij weet wel, dat morgen de inzendingsdatum van de prijsvraag sluit.

„O, stel mij toch gerust, Mr. Apsley! Nietwaar, ik kan mijn ontwerp toch heden terugkrijgen? De dieven zullen het toch niet hebben meegenomen? Het had voor hen immers niet de minste waarde!"

De oude reeder sloeg de handen boven het hoofd samen en drukte ze daarna voor zijn oogen.

„Mijn hemel, ook nog deze onoverkomelijke ramp!" riep hij uit.

Hij stond weenend op; hij zag er in zijn verscheurde kleeren jammerlijk uit en drukte met vochtige oogen den jongen man de hand.

„O, mijn kranige mr. Burton!" ging hij voort. „Gij ziet in mij den ongelukkigsten man van geheel Londen! Ik ben bestolen! Mijn geheele vermogen, ja, nog meer is gestolen! En

toch — niets gaat mij zoo aan het hart als uw onherstelbaar verlies!

„O, dwaas die ik ben, om mijn brandkast voor zoo veilig te houden! Het is, alsof men mij nu het tegendeel heeft willen bewijzen!

„Mijn waarde Burton, ook uw heerlijk ontwerp, dat u stellig den eersten prijs zou hebben bezorgd, is gestolen!"

Apsley weende hartverscheurend en bracht telkens weer zijn zakdoek naar de oogen.

Lord Lister beschouwde den zoozeer door het ongeluk getroffen jongen man met innige deelneming.

Het fijnbesneden gelaat van den blonden artist, die ongeveer acht en twintig jaar kon zijn, drukte groote droefenis uit, toen hij uit den mond van den reeder zijn ongeluk vernam. Hij beefde en moest zich aan de tafel vasthouden. Blijkbaar was dit een ernstig verlies voor hem.

Lord Lister naderde hem en sloeg zijn arm om hem heen.

„Moed houden, moed houden, mijn jonge vriend!" zei hij op meewarigen toon. „Wij zullen trachten uw ontwerp terug te vinden! En wij zullen het terugkrijgen, vooral daar het geen waarde heeft voor de misdadigers."

„Zou het mogelijk zijn, mijnheer —" begon Burton.

„Mr. Shaw uit Chicago!" stelde Lister zich voor.

„Edward Burton, chef-ingenieur der Apsley-werken in de Commercial Docks!" ging Burton voort. „Maar dan is het ongetwijfeld te laat! Wanneer de ontwerpen morgenmiddag niet zijn ingeleverd bij de commissie, worden zij niet meer aangenomen door de jury en heeft men geen aanspraak meer op een eventueelen prijs.

„Ik heb iets geheel nieuws in elkaar gezet en ben ervan overtuigd, dat ik had gezegevierd over de weinige collega's, die niets vermoeden van mijn uitvinding!" —

„O, Edward, gij verscheurt mij het hart!" weeklaagde de oude reeder. „Natuurlijk zoudt gij hebben gezegevierd en nu moet ik door mijn te groot vertrouwen ook u mee in het verderf storten! O, een ongeluk komt zelden alleen!"

De oude Apsley was wanhopig.

Zijn zoon, die voortdurend had gezwegen, richtte zich nu, naar het scheen, zeer onder den indruk, tot den terneergeslagen ingenieur.

„Ge begrijpt, Mr. Burton," zei hij, „dat wij ten eerste zijn getroffen door uw verlies, maar ge moet bedenken, dat het onze toch veel grooter is en niet vergeten, dat die vervloekte Raffles ons totaal heeft geruïneerd! Het ontwerp, dat gij toch zelf hebt gemaakt, zult gij toch wel gauw weer in elkaar kunnen zetten! Dat kleine uitstel zal u toch wel niet ongelukkig maken!"

„Maar mr. Apsley," wierp Burton tegen, „morgen wordt de prijsvraag immers reeds gesloten! Morgenmiddag is de termijn afgelopen! Ik moet de mooiste gelegenheid, die misschien nooit terugkomt, voorbij laten gaan! Mijn geheele toekomst is vernietigd, als ik het ontwerp niet morgenmiddag kan inzenden!

„Ik hoopte, dat het de grondslag zou zijn tot mijn levensgeluk. Mijn bruid, die zoo vast in mij gelooft — alle toekomstplannen vallen in duigen."

„Het doet mij leed, mr. Burton," viel de jonge Apsley hem ongevoelig in de rede. „Wat zullen wij doen? De spitsboeven hebben uw voortreffelijk ontwerp meegenomen, zonder te weten, wat het beteekent.

„Hoe kunnen wij u helpen, nu wij totaal ten gronde zijn gericht, nu men ons tienduizenden ponden heeft ontstolen! — Draag uw verlies, dat immers hersteld kan worden, als een man, mr. Burton! Wij moeten u, helaas, vanaf dit oogenblik uw ontslag geven. Onze firma is voor het oogenblik insolvent!"

De jonge ingenieur bedekte zijn oogen met de hand. Hij trachtte tevergeefs zich te beheerschen. Deze slag was voor hem te onverwacht gekomen.

„O, mijn hemel, wat zal Ellinor zeggen!" mompelde hij. „Nu is het gedaan met mij! — En mijn betrekking ook verloren!"

Met deze woorden wendde hij zich af met een groetende handbeweging en verliet het vertrek.

Lord Lister zag hem vol medelijden na. Hij

zou wel lust hebben gehad om hem te volgen. Maar wat had de jonge ingenieur hem nou kunnen meedeelen, dat hij niet reeds wist?

En misschien was het voor dezen nuttiger, wanneer hij zijn navorschingen naar den oorsprong van deze geheimzinnige misdaad op de plek zelf voortzette.

Daar Lord Lister onwillekeurig achteruit was gegaan, om den wanhopigen ingenieur na te kijken en dicht bij de deur naar de andere kantoorlokalen stond, kon hij daar een dienstman zien, die hem een wenk gaf. De andere personen, die zich meer in het midden van het vertrek bevonden en de beide heeren Apsley konden den dienstman niet zien.

Lord Lister herkende oogenblikkelijk Charles Brand in een van zijn meest geliefkoosde verkleedingen. Zeer gevat wendde hij zich tot inspecteur Baxter met de woorden:

„Ik wil toch even met den armen, ongelukkigen jongen man meegaan om hem een paar troostwoorden toe te spreken. Hij zag er zoo wanhopig uit!"

„Ja," zei de reeder op kermenden toon, „doe dat, ik zal er u zeer dankbaar voor zijn!"

De „Yankee" was reeds naar buiten gegaan en sprak nu met Brand, die hem vertelde, dat alles in orde was en dat de valsche banknoten in het huis van zijn vriend goed verborgen waren. Lord Lister fluisterde hem toe, dat hij nauwkeurig op moest letten, waarheen de oude en de jonge Apsley zich vandaag na het sluiten der kantoorlokalen, zouden begeven. Hij moest hen in elk geval, maar voorzichtig en onopgemerkt, volgen. Als zij elk een anderen weg namen, moest hij den ouden heer volgen.

Brand was vol vuur voor deze gewichtige opdracht, die zijn meester en vriend hem gaf en verdween om, zonder opgemerkt te worden, tusschen de menschenmassa, die zich nog steeds voor het reederskantoor bevond, zijn observatiepost in te nemen.

Schouderophalend kwam de dikke Amerikaan het kantoorlokaal weer binnen, waar Scotland Yard zich weer rondom de heeren Apsley had verzameld. Toen de oudste der beide heeren hem zag terugkomen, kon hij een binnenmonds „vervloekt!" niet onderdrukken.

Daarop echter gaf hij zijn zoon een wenk en deze moest zijn vader onmiddellijk hebben begrepen, want de jonge man wendde zich zeer beleefd tot inspecteur Baxter en zei:

„Hebt u nog veel gewichtige vragen te stellen, inspecteur? Gij ziet, hoe mijn vader onder den indruk is van het voorgevallene. Hij heeft nu dringend behoefte aan rust. Ik wil hem echter vandaag niet alleen laten met zijn verdriet en wanhoop. Gij zult dat begrijpen!"

„Wie weet, tot welke dingen hij na dit ontzettend verlies zou komen! Ik zal hem meeneemen naar mijn woning in Highstreet Wapping dicht bij onze werven, bij de Commercial Docks.

„Ik maak mij ongerust over hem en ben dat dus verplicht.

„Als wij u echter nog met inlichtingen van dienst kunnen zijn, zijn wij daartoe gaarne bereid!”

„Ik zou niet weten...”, antwoordde Baxter, zich achter de ooren krabbend. „Denk eens na, Mr. Apsley, of gij nog het een of ander hebt vergeten mee te deelen. Uw berichten zijn duidelijk, maar zij wijzen ons den weg niet om deze geheimzinnige misdaad op te helderen”.

De beide heeren Apsley keken elkaar, zooals Lord Lister zeer goed merkte, met een knipoogje aan.

„Neen, inspecteur,” antwoordde James Apsley, „we kunnen u niets meer zeggen, we hebben alles verteld wat we wisten en als gij ons geen verdere vragen hebt te stellen, dan

zouden wij ons nu gaarne, vooral in het belang van mijn vader, die zeer ontdaan is, terugtrekken! Mij vindt gij, zoo noodig, morgen op de werf.

Mijn vader zal wel hier moeten zijn om met zijn personeel de balans op te maken voor de insolventverklaring.

„Natuurlijk zijn wij gaarne ten allen tijde tot uw beschikking!”

„Ik vind het uitstekend, dat gij u nu terugtrekt, heeren!” antwoordde inspecteur Baxter zeer voorkomend.

„Gij hebt het proces-verbaal immers geteekend en verdere vragen heb ik u voor het oogenblik niet te stellen”.

Met een groet verliet de reeder, leunende op den arm van zijn zoon, de kantoorlokalen, terwijl de beambten van Scotland Yard hem met meewarige blikken nakeken.

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:

Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.

Thans: Mary Miles Minter.

VIERDE HOOFDSTUK.

Een moderne lijkenbezwering.

„Als nu Dr. Warrens hier was”, zei inspecteur Baxter, toen de beide heeren waren heengegaan, „konden wij aan ons ander werk gaan!”

„Gij hebt zeker nog veel te doen, vandaag?” vroeg Mr. Shaw met goed gespeelde belangstelling.

„Dat zou ik denken”, antwoordde de hoofdinspecteur in het bewustzijn van zijn gewicht. „Eerstens zijn wij van plan van avond een groote opruiming te houden onder het gepeupel, dat in Eastend weer de overhand krijgt en wij drieën kunnen daarbij, als hoofdpersonen, niet gemist worden”.

„Zeer begrijpelijk!” zei Lord Lister.

„En verder,” ging Baxter voort, „is er aan het bureau daarvoor nog een hoop voorbereidend werk te doen.”

„Inspecteur!” riep Marholm, zijn chef onderbrekend en verheugd naar de deur wijzende, „als men van den duivel spreekt... Daar komt de dokter juist!”

„Gij komt als geroepen, Dr. Warrens”, begroette Baxter den binnentredende, „daar

achter ligt uw patiënt, die u wel niet veel werk zal geven. Hij is zoo dood als een pier!”

„Dood? Welk soort van dood?” vroeg de jonge dokter vol belangstelling.

„Mijn beste dokter, het is een prachtig geval, zooals gij dat waarschijnlijk noemt, al zegt gij het ook niet, van verwurging”.

„Wat? Verwurging? Wat gij zegt!” riep de dokter uit. „Inderdaad, dat is prachtig! Een geluk, dat ik al het benodigde bij mij heb! Waar is het lijk? Daar achter?”

„Die grappenmaker van een dokter!” riep Baxter vroolijk uit, „net zooals ik zei! En neem mij nu niet kwalijk! Wij hebben namelijk nog zeer veel elders te doen. Het is al laat en men zal op ons wachten.

„Dus veel genoeg met uw interessant geval! Maar een ding verzoek ik u, maak dat gevaarlijke sujet, dien inbreker niet weer levend.

„Dat zou u weleens slecht kunnen bekomen en Scotland Yard is blij van dien kerel bevrijd te zijn.

„Het lijk ligt in de spreekkamer, hierachter.

Als ge het derde kantoor doorgaat, dan de eerste deur rechts, de gang in en daarna de tweede deur aan uw linkerhand.

„We hebben hem daar neer gelegd in afwachting van uw komst.

„Hier is het proces-verbaal. En als gij nog verdere inlichtingen wenscht, dan is hier — gij blijft immers nog een poosje, Mr. Shaw? Misschien stelt gij er belang in, de lijkschouwing van Dr. Warrens bij te wonen? — dus Mr. Shaw, die alles heeft gehoord. Hij zal u zeer zeker eventueele vragen gaarne beantwoorden!”

„Zeer aangenaam, dokter”, zei Lord Lister lachend, terwijl hij den dokter de hand reikte.

„Als gij een assistent noodig hebt, ben ik gaarne tot uw dienst! Gij weet, dat wij Amerikanen veel practischer zijn dan andere menschen!”

„Nu, Mr. Shaw, ik zou u misschien wel eens aan uw woord kunnen houden”, antwoordde de jonge dokter.

„Niets zal mij liever zijn”, antwoordde Raffles vriendelijk.

Reeds wilden de detectives met een groet heengaan, toen bij de deur luid geschrei werd vernomen.

Marholm snelde naar voren en kwam terug met de mededeeling, dat de vrouw van den inbreker met haar kind bij de deur stond en naar binnen wilde om haar man te zien. Of de inspecteur haar wilde binnenlaten?

Nog vóórdat Baxter had kunnen antwoorden, riep de dokter:

„Ja zeker, dat komt prachtig uit! Laat haar maar binnenkomen! Ik wil namelijk een proef nemen en haar aanwezigheid daarbij is mij misschien van groot nut!”

„Nu, als ge het goed vindt, dokter, mij is het onverschillig,” zei Baxter. „Dus Marholm, zeg haar, dat zij kan binnenkomen!”

Een arme vrouw met een uitdrukking van wanhoop op het magere, uitgeteerde gelaat, waar omheen grijze haarstrengen ongekamd fladderden, trad, in lompen gehuld, met een ongeveer vijfjarig kind aan de hand, snikkend en weeklagent nader.

„Daar achter ligt je man, die fijne vechtersbaas,” zei Baxter ongevoelig, „gesnapt bij den inbraak en bij het leeghalen van de brandkast. Maar wees gedwee, je hebt te doen, wat mijnheer de dokter je beveelt!

„Dus vaarwel, heeren! en veel succes!”

Met die woorden verlieten de drie detectives de kantoorlokalen der firma Apsley en Co., waar een zoo geheimzinnige misdaad was gepleegd.

Intusschen was dokter Warrens met zijn koffer naar de spreekkamer gegaan en Lord Lister was hem in gespannen verwachting gevolgd naar den doode.

Zooals hoofd-inspecteur Baxter gezegd had, lag daar op twee stoelen het lijk van den inbreker, die door Mr. Apsley op heeter daad

betrapt was bij het openen van de brandkast en die door hem met de lasso was gevangen en daarbij gedood.

Dokter Warrens knielde even bij de roerlooze gestalte neer, constateerde dat er nergens bloedende wonden waren en tilde toen voorzichtig even de gesloten oogleden op.

Onmiddellijk daarop stond hij op, knikte een paar maal tevreden met het hoofd, en mompelde bij zich zelf: „Nu zal ik zeker slagen.”

„Wat wil de dokter nu doen?” dacht Raffles.

Toen de vrouw, die hen schuw was nageslopen, haar man daar zoo stijf en onbeweeglijk zag liggen, begon zij te snikken en te weklagen en ook het kind begon hartverscheurend te huilen.

„Goede vrouw”, zei de dokter, „ik begrijp uw verdriet en waardeer dat. Het strekt u tot eer. Maar ik kan mij nu niet laten storen, ik heb te werken! Maak u liever nuttig en kleed uw man uit.”

De vrouw begon dit met trillende vingers te doen.

De dokter ontdeed zich van zijn overjas en opende zijn koffer.

„Ieder oogenblik is kostbaar!” zei hij op zachten toon. „Een dergelijk gelukje heb ik nog niet gehad. Bij lijken met schotwonden is niets uit te richten! Door de kogels worden verschillende deelen gekwetst, die niet weer te herstellen zijn, terwijl gewoonlijk ook veel bloed verloren wordt.

Bij natuurlijke sterfgevallen of bij verwurging zijn nog alle organen, in den regel ten minste, onaangeroerd, zoodat de proef, die ik wensch te nemen, belooft te zullen slagen of in elk geval mogelijk is!”

De doode was nu met behulp van Lister en van den dokter door de vrouw ontkleed en de arts onderzocht de lichaamswarmte.

„Dat treft bijzonder”, mompelde hij. „De warmte is nog zeer aanzienlijk!”

Bij die woorden wierp hij een van de groote venstergordijnen over het lijk heen. Hij masseerde het lichaam een weinig aan den hals en bracht daarna, nadat hij den mond had geopend, de door de verwurging naar voren gedrukte tong van den doode weder met groote handigheid op haar plaats.

Hierdoor was het uiterlijk van den doode minder griezelig geworden.

Nadat eenige gedeelten van den hals nogmaals gemasseerd waren, hadden de trekken de natuurlijke uitdrukking teruggekregen.

„Welke proef hebt gij op het oog, dokter?” vroeg Raffles. „Zeg het mij! Misschien kan ik u dan helpen!”

Raffles vroeg dit niet alleen, omdat hij meende wat hij zeide, maar ook omdat hij ten zeerste nieuwsgierig was naar hetgeen deze nog jonge, maar ongetwijfeld zeer kundige man wilde doen.

Lord Lister zelf bezat vele bekwaamheden, niet alleen als ingenieur maar ook als chemist en geneeskundige. Hij had in zijn jeugd lange jaren de colleges gevolgd van verschillende beroemde doktoren voor inwendige ziekten en ook van chirurgen, zoodat hij zeer goed in staat was met succes een of andere operatie te verrichten, iets dat hij dan ook reeds verscheidene malen in de gelegenheid geweest was te bewijzen.

Hij wachtte dan ook met spanning op het antwoord van den jongen dokter.

„Ziet gij, waarde heer Shaw,” antwoordde deze. „Mijn collega's lachen erom en toch heb ik iets dergelijks al eenmaal bereikt.

„Het is een feit, dat ik, al was het ook maar voor een paar seconden, iemand, die een paar uur geleden aan een ziekte was overleden, in het leven heb teruggeroepen. Ik verzamel hiervoor materiaal. Iemand, die gewurgd was, heb ik nog nooit machtig kunnen worden; van een dergelijk geval is nog meer succes te verwachten, omdat alle organen nog kort van te voren normaal waren.

„Ik zal een schedelboring uitvoeren, aan de achterste oppervlakte van de bulbus, alsof ik een abces moest verwijderen. Wij zullen het lijk sterk masseeren en verwarmen, ik giet in den mond deze druppels, welke ik voor dit doel heb geprepareerd en ik voorspel u, dat bij drukking op den levensknoop der hersenen, al is het ook maar voor korten tijd, het leven zal terugkeeren!”

„Dat zou verbazend zijn!” riep Lord Lister uit. „Maar denkt gij, dat hij zou kunnen spreken, als hij tot bewustzijn komt?”

„De mogelijkheid is niet uitgesloten,” antwoordde dokter Warrens, „wanneer de indrukken, die op dit oogenblik op hem inwerken, sterk genoeg zijn om zich in hem vast te zetten en reactie op te wekken, d. w. z. een in zekeren zin onwillekeurige uitwerking te weeg brengen.”

Lord Lister dacht een oogenblik na.

Daarop legde hij zijn hand op den arm van den dokter.

„Mag ik een opmerking maken?” vroeg hij. „Het zou van het grootste gewicht zijn voor de opheldering van deze geheimzinnige misdaad, als de doode kon spreken! Het komt mij voor, alsof iets in deze zaak niet geheel in den haak is!

„Hoe zoudt gij het vinden, als wij den doode eerst terugbrachten in het privé-kantoor van Mr. Apsley en hem zóó neerlegden, dat, als hij werkelijk ontwaakt, hij het allereerst de ledige brandkast ziet?”

„Ik maak u mijn compliment, Mr. Shaw,” antwoordde de geneesheer. „Gij hebt groot gelijk! Ik heb deze wetenschappelijke proef nog niet beschouwd in verband met een rechtszaak, dit moet ik tot mijn schande bekennen. Maar natuurlijk, alleen het zien van de plek

der misdaad zal hem tot spreken kunnen brengen.”

Dokter Warrens, die intusschen over zijn kleeven een witte jas had aangetrokken en de mouwen daarvan tot de ellebogen had omgeslagen, nam nu met Raffles het roerlooze lichaam op en bracht het, terwijl de vrouw en het kind achter het tweetal aankwam, naar het particuliere werkcabinet van den heer Apsley Senior.

In dat vertrek stond een met leder overtrokken rustbank, waarop zij het lichaam neervlieden en het daarna zóó plaatsten, dat, wanneer de man werkelijk de oogen mocht openen, het eerste voorwerp, dat zijn blikken zou treffen, de brandkast zou zijn.

Daarop legden zij het lijk in de gewenschte houding.

Mr. Shaw, of liever Lord Lister, ontstak nu een electriche gloeilamp, die zich dicht bij de brandkast bevond en doofde alle anderen uit. Hierna beval hij de arme vrouw om naast de brandkast te gaan staan en gaf haar eenige goudstukken, waarnaar zij met begeerige blikken keek.

„Kijk nu niet naar het geld, vrouw, maar let op!” zei Lord Lister op dringenden toon. „Lukt het ons, je man in het leven terug te roepen en aan het spreken te krijgen, dan zijn de goudstukken voor jou!

„Let je echter niet op en verhinder je onze pogingen door je onachtzaamheid, dan krijg je geen cent!”

„O, ik zweer het u, Sir! Zeg mij maar, wat ik moet doen en wanneer ik moet beginnen,” fluisterde de vrouw.

„Wat je te doen hebt, is niet moeilijk!” hernam Raffles. „Je moet hem alleen maar de glinsterende goudstukken in je linkerhand laten zien. Begrijp je? En verder moet je niets anders roepen dan: Bob — Bob! — Wie? — Bob — wie?”

„Uitstekend, Mr. Shaw!” zei de dokter. „Ik wou, dat ik altijd zo'n assistent bij mij had! Gij hebt de zaak zóó eenvoudig gemaakt, dat de man het, als hij ook maar even tot bewustzijn komt, moet begrijpen. Nu heb ik alle hoop, dat de gedoode ook zal spreken!”

De vrouw staarde intusschen met een rilling naar het doen en laten der beide mannen in de donkere kamer, waarin alleen één gloeilamp brandde.

De dokter had intusschen uit zijn tasch een sleuteltje, chirurgische instrumenten en een rood fleschje genomen. Uit een andere flesch goot hij olie in een kom, welke hij naast zich plaatste. Daarop begon hij met de schedelboring, nadat hij het lijk voorover had gelegd. In deze houding hield Lord Lister den doode in zijn armen vast.

Nadat de operatie was afgelopen, legde hij het lijk weer achterover en beide heeren, Lord Lister en de dokter, doopten hun vingers in de olie en begonnen met koortsachtigen ijver te

masseeren, terwijl zij de gemasseerde plaat-
steeds zorgvuldig bedekten.

Nu opende de dokter den mond van den
doode en goot hem den inhoud van het roode
fleschje in de keel. Daarop verzocht hij Lord
Lister, snel en krachtig de armen van den ge-
wurgde op en neer te bewegen. Nu ging Dr.
Warrens achter den doode staan en riep:

„Zeg, vrouw, kijk niet aldoor naar het geld,
maar hierheen! Let op, of hij ontwaakt!”

„Ja, ja, mijnheer de dokter, dat doe ik!” zei
de vrouw.

Zij boog zich voorover en staarde angstig
in de doffe, uitgebluschte oogen van haar man,
wachtende op het oogenblik, waarop hij weer
zou opleven. Met de linkerhand hield zij hem
het goudgeld voor en wees met de rechter naar
de leege brandkast.

De dokter richtte nu, met behulp van Lord
Lister, het hoofd van den doode op en wreef
eenige minuten met kracht de slapen en de
keel. Daarop drukte hij een oogenblik op den
levensknoop der hersenen.

Het was inmiddels donker geworden. De
nog korte voorjaarsdag was ten einde gespoed
en de korte schemering had plaats gemaakt
voor volledige duisternis.

Al had de dokter het ook van te voren voor-
speld, toch was het griezellig, wat er nu in dit
donkere vertrek gebeurde.

Men hoorde een benauwd gerochel, alsof
met moeite de lucht in de ledige longen drong.
De oogen van den gewurgden man openden
zich al verder en verder met een angstige uit-
drukking er in en zelfs den onverschrokken
Lord Lister liep een koude rilling over den
rug.

„Bob, Bob!” riep de vrouw rillend en be-
vend. „Bob — Bob — wie — wie? — Bob,
zeg mij wie?”

Vol belangstelling volgde de arts den gang
der gebeurtenissen en vol spanning wachtte
ook Lord Lister op het antwoord van den ge-
wurgde.

En waarlijk, bewogen de lippen zich niet,
alsof hij wilde spreken? Maar de inspanning
was nog te groot, er werd geen geluid vernomen.

En opnieuw riep de vrouw nog luider en vol
ontzetting:

„Bob, Bob, hoor je mij? — Wie, zeg toch
wie?”

Weer wees zij naar de brandkast en het
electrisch licht deed de goudstukken in haar
hand fonkelen.

En weer opende zich de mond van den ver-
moorde en trilden zijn lippen.

Nog éénmaal vernam men het afschuwelijke
gerochel en hierop volgde, onduidelijk, als een
kreet van schrik en ontzetting: „Zelf!”

Daarop keek hij met verbaasden blik om
zich heen alsof hij niet wist, waar hij was.

Een oogenblik later zakte hij weer in elkaar.

De dokter had zich over hem heengebogen
en keek hem weer in de oogen.

Hij zag slechts het wit van het hoornvlies.
De pupillen waren omhoog gedraaid.

„Het is voorbij!” zei hij. „De oogen zijn
reeds weer verglaasd, de mond is gesloten. De
ademhaling heeft opgehouden. Alle andere
moeite is nu tevergeefs! Maar de werking was
zeer sterk, al heeft hij ook niet gesproken.”

„Ongetwijfeld!” antwoordde Lord Lister
peinzend.

Had hij zich vergist?

Was het alleen de emotie van het oogenblik
geweest, die hem dat „zelf” had doen hooren,
terwijl de ervaren geneesheer slechts een on-
verstaanbaar geluid had vernomen?

Maar als het echter werkelijk het woord
„zelf” was geweest, op wien had het dan be-
trekking?

Bedoelde hij zichzelf? Hoogstwaarschijn-
lijk!

Misschien was op dit uiterste oogenblik in
deze verdorven misdadigersziel een eigenaar-
dige trots op de door hem volbrachte daad
opgekomen.

Hij, de behendige dief en inbreker, zou het
dan toch geweest zijn, die dezen rijken reeder
alles had ontstolen?

Wie kon in de ziel lezen van zulk een mis-
dadiger!

Of zou dat „zelf” op iemand anders slaan?
Op een misdadiger, die het nog verder had ge-
bracht in de kunst van stelen? — — —

Terwijl Lord Lister op deze wijze zijn her-
sens pijnigde over de beteekenis van dit eene
woordje, dat hij uit den mond van den over-
ledene meende te hebben gehoord, was de
havelooze vrouw van den misdadiger, aan wier
rok zich het verwaarloosde kleine meisje vast-
klemde, voor hem gaan staan, terwijl zij hem
met schuwen blik de goudstukken voorhiel.

Zij durfde niets vragen, daar volgens haar
meening niet aan de voorwaarde, door den
rijken heer gesteld, was voldaan.

„Dus ook zij had niets gehoord!” overdacht
Raffles. „Zou ik mij dan toch vergist hebben?
Was het misschien mijn groote verbeeldings-
kracht, die mij het onduidelijke geluid als het
woordje „zelf” deed verstaan?”

„Als gij mij wilt beloven, dat gij u hiervoor
het allereerst kleeren en voedsel zult koopen,
moogt gij het geld behouden!” gaf Lord Lister
nu de arme vrouw te verstaan.

„Al dit goud voor mij?” stamelde de vrouw
met ongeloovigen en schuwen blik.

„O, men zal mij niet gelooven! Men zal mij
in de gevangenis opsluiten, als men zooveel
goud bij mij vindt en het kind zal van honger
omkomen!”

„Zij heeft gelijk, Mr. Shaw”, zei de genees-
heer, die bezig was zijn instrumenten schoon
te maken en op te bergen. „Geef haar liever
zilvergeld, goud kan haar slechts verdacht
maken.”

En het is ook veel te veel, vindt ge niet, Mr. Shaw? Wij zijn hier niet in Amerika!"

„Nonsens!" antwoordde met echt Amerikaansche onverschilligheid de Yankee. „Geef niet alles tegelijk uit en spaar iets voor later", raadde hij de vrouw.

Daarop nam hij een visitekaartje uit zijn portefeuille en schreef er met zijn vulpen aan de achterzijde eenige regels op, vermeldende, dat Mrs. Cogwell, dit was de eigenlijke naam van den gedooden inbreker, tien guinjes eerlijk had verdiend.

Hij onderteekende het en ook de dokter zette er als getuige zijn naam onder.

„Hier, vrouw," zei hij nu. „Als iemand u wantrouwt en u wil ondervragen, toon dan dit kaartje. Bewaar het goed.

„En als gij voor u en het kind eenvoudige, warme kleeren hebt gekocht, en als gij gewasschen en gekamd zijt, kom dan aan het opgegeven adres aan mijn huis in Regentpark. Begrijpt gij?

„Dan zullen wij verder zien".

De arme vrouw staarde nog steeds ongelooovig naar de goudstukken in haar hand en twee dikke tranen rolden langs haar magere wangen. Aarzelend stak zij het geld en het kaartje in haar zak, alsof zij een misdaad pleegde.

Daarop wilde zij Lord Lister's hand kussen. Maar deze, die als vrije Engelschman dergelijke betuigingen van onderworpenheid haatte, duwde haar zacht weg en zei:

„Goed, goed, vrouwtje. Als gij uw dankbaarheid wilt betuigen, doe dan wat ik u zeg.

Geen sterken drank! Koopt er eten en drinken en kleeren en dekens voor! Daarna kunt gij u bij mij vervoegen!"

„Ja, ja, mylord, de Hemel zegene u!" stamelde de vrouw. „Gij meent het goed! Ik zal alles doen! Ach, als mijn arme Bob dit nog had mogen beleven! Hij had zulk goed werk bij een rijk heer en nu is hij dood!

„Bob was niet slecht, mijnheer, maar hij kon helaas den borrel niet laten! Gij hebt gelijk menheer! De jenever is het verderf der armen!"

Bij die woorden maakte zij aanstalten om heen te gaan.

„Wacht eens even!" riep Lord Lister nu. „Hij had werk bij een rijk heer, zegt gij? Heeft hij u ook verteld, hoe die heer heette?"

„Nee, mijnheer," antwoordde de vrouw, „dat weet ik niet! Bob zei alleen nog: het is eerlijk werk, Kate, en het wordt goed betaald. En toen vertelde hij mij nog — en hij was op dat oogenblik goed nuchter — dat de rijke heer hem werk voor altijd had beloofd, als hij zijn taak dezen keer goed volbracht.

„Verder niets en o, ik was zoo blij!"

Lord Lister schudde het hoofd. Hij had gehoopt dingen te hooren die hem op een spoor zouden hebben gebracht, maar hierdoor kwam het niet verder.

„Dus het blijft bij hetgeen wij hebben afgesproken," zei hij ten slotte. „Ik merk wel, dat gij ook niets verder weet!"

De vrouw groette, nam haar kind bij de hand en ging heen.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Charly's ontdekking in een elegante heerenwoning.

Toen Lord Lister op vriendschappelijke wijze bij de deur van het reederskantoor afscheid had genomen van dr. Warrens, kwam tot zijn verbazing Charles Brand op hem toe, nu in de vermomming van een Amerikaansche dandy.

„Hier staat onze auto, oom!" zei hij gevat.

Brand had namelijk gezien, dat zijn vriend met een onbekend heer stond te praten en oordeelde het niet noodig, dat hij hem bij zijn waren naam aansprak. Hij kon natuurlijk niet weten wie het was.

Daar Brand aan Henderson bevel had gegeven de Rolls Royce gereed te houden, had hij nu gebruik kunnen maken van de eigen auto van Raffles, daar hij wel dacht, dat de detectives van het tooneel zouden zijn verdwenen.

Zooals we gezien hebben was dit inderdaad het geval.

Raffles stapte dan ook, met een blik van verstandhouding naar zijn secretaris, in.

Nauwelijks hadden zij plaats genomen in de zachte kussens van het onmiddellijk wegsnellende voertuig, of Brand vertelde den uitslag van zijn navorschingen.

„Zooals je me hadt opgedragen," aldus begon Brand, „heb ik, zoodra ik uit het kantoor kwam, de deur niet uit het oog verloren, maar omdat ik begreep, dat de twee heeren als ze weggingen, zeer zeker niet te voet zouden gaan, maar een taxi nemen, ging ik naar den naasten taxistand en nam de derde auto. Ik gaf den chauffeur bevel zoodra twee heeren uit het gebouw zouden komen en een taxi nemen, dat hij die zou volgen. Als hij er in slaagde de eerste taxi bij te houden, zou hij van mij een dubbele fooi krijgen.

„Daar ik als kruier was gekleed, betaalde ik de gewone vracht vooruit.

„Wij letten dus nauwkeurig op en het duurde niet lang of de beide heeren kwamen uit de huisdeur naar buiten.

„Ik had natuurlijk niet de voorste auto genomen, maar de derde. De beide heeren namen de eerste en reden weg.

Ik volgde in dolle vaart. In een der deftigste straten, de Campbellstreet in het Westend, lieten zij halt houden en stapten beiden uit.

Zij gingen een eind te voet, nadat zij hun auto hadden weggezonden en ik sloop hen na aan de andere zijde der straat.

Toen ik hen een groot huis zag binnengaan, waarvan de deur door den jongen heer werd opengesloten, bleef ik voor een kunsthandel aan den overkant staan en wachtte of er iets te zien zou zijn, dan wel of zij er weer uit zouden komen.

Misschien wilde de oude heer gaan uitrusten of zich verkleeden. Ik stak juist mijn pijp aan, toen ik zag, dat op de tweede verdieping plotseling twee vensters werden verlicht. Vóórdat de jalouzieën neergelaten werden, meende ik, den jongen heer Apsley aan het raam te herkennen.

Het duurde echter niet lang of deze kwam het huis weer uit, riep een leege taxi aan en noemde bij het instappen de Windsorclub in Oxfordstreet.

Daar ik dit adres kende en veronderstelde, dat hij er wel een poosje zou blijven, volgde ik hem niet, maar wachtte, of misschien de oude heer ook nog niet zou gaan.

„Uitstekend!" zei Raffles. „En werd je geduld beloond?"

„Zeker!" hernam Brand. „Er waren nauwelijks tien minuten verlopen, toen ik de deur weer open zag gaan en, met een zeer elegante overjas en cylinder, een sigaar in den mond, kwam de oude heer naar buiten. Hij zag er nu veel jonger en zeer vergenoegd uit.

Hij begaf zich met veerkrachtigen tred, als een jonge man, naar Bloomsbury Square, waar bij het kruispunt van de Nelson en Campbellstreet een taxi-stand is. Maar ik hoorde helaas niet, welk adres hij zijn chauffeur opgaf."

„En waarheen rijden wij nu?" vroeg Lord Lister glimlachend.

„Nu, ik dacht, dat je misschien de woning in de Campbellstreet, waarheen de heeren Apsley zich begaven, wel eens wildet zien."

„Je hebt mijn bedoeling uitstekend geraden, Charly," zei Raffles. „Maar ik word niet gedreven door gewone nieuwsgierigheid.

„In de eerste plaats kost die inbraakgeschiedenis, die zoo ongehoord brutaal is, mij veel hoofdbreken. Ik kan er nog niet achter komen, wie hier de hand in het spel heeft.

„Misschien vind ik in de woning van den reeder, die mij niet zeer betrouwbaar voorkomt, de een of andere vingerwijzing, misschien ook niet!

„Verder is een brave jonge man, de inge-

nieur der firma, die zijn chef gewichtige ontwerpen ter veilige bewaring in diens brandkast heeft toevertrouwd, bij deze zaak betrokken, misschien voor zijn verdere leven ongelukkig gemaakt.

„Ik vermoed dat Mr. Apsley, die met zijn ervaring op het gebied van scheepbouwkunde, de genialiteit van dit ontwerp heeft ingezien, het stuk heeft verduisterd en dat deze inbraak hem in zooverre zeer gelegen kwam, omdat hem nu de mogelijkheid werd geopend, de verduistering van het ontwerp te maskeeren!"

„Zoo'n schurk!" riep Brand vol eerlijke verontwaardiging uit. „En ik had nogal zoo'n medelijden met hem wegens zijn groot verlies en verbaasde er mij daarom over, dat hij zoo welgemoed uit het huis kwam."

„Nu, het is voorloopig ook alleen nog maar een vermoeden van mij. Ik kan mij vergissen en zou niet gaarne iemand onrecht willen aandoen," zei Raffles.

„Daar het ontwerp ook juist nu is verdwenen, komt mij dat zeer verdacht voor. Je zult wel gelijk hebben met je veronderstelling. Dat was ongetwijfeld de reden van zijn goede luim!" meende Brand.

„Hoe het ook zij," hernam Raffles, „het zijn en blijven veronderstellingen en ik wil er dan ook op het oogenblik niet verder over denken. Al mijn gedachten gaan op het oogenblik uit naar het verloren, of beter gezegd gestolen ontwerp van Mr. Burton."

„Het zou prachtig zijn, als wij het ontwerp vonden. Morgen moeten de stukken namelijk zijn ingediend. Wat des middags om 12 uur niet aanwezig is, blijft buiten mededinging.

„De hoop van den jongen man om een prijs te behalen, is niet zonder grond. Dit ontwerp moet geheel nieuwe ideeën bevatten.

„Burton is verloofd en zou gelukkig worden als hij zegeviert, waaraan niet te twifelen viel! Juist het verdwijnen van het ontwerp sterkt mij in mijn overtuiging, dat het een voortreffelijk stuk werk is.

„Het is echter mogelijk, dat wij Mr. Apsley groot onrecht doen. Ik heb al gedacht, of hier niet een concurrent, die eveneens mededingt naar den prijs en die Burton's genie vreesde, op deze wijze Burton heeft buitengesloten.

„Maar die zou zich niet vergrepen hebben aan het geld van de firma Apsley, al is het óók waar, dat de gelegenheid den dief maakt.

„Ook kan het een concurrerende firma van Apsley zijn geweest, welke vreesde, dat de firma Apsley en Co. als chef van den ingenieur Burton, wanneer deze laatste den prijs behaalde, ook in de eerste plaats in aanmerking zou komen om de plannen van den uitvinder uit te voeren.

„Men kon het ontwerp laten verdwijnen en maakte meteen de firma tijdelijk onschadelijk, door de 50,000 pond, die in kas waren te verduisteren.

„Misschien ook komt Mr. Burton's ontwerp

weer te voorschijn als het werk van een ander. Er zijn, zooals je ziet hier veel verklaringen te geven!"

Onder het uiten van deze veronderstellingen waren de beide vrienden in Campbellstreet aangekomen en lieten de auto stilhouden.

Zij stapten uit en gaven Henderson bevel op den hoek der straat zoo lang te wachten tot zij weder kwamen opdagen.

Brand had het huisnummer goed genoteerd en met den looper van den Grooten Onbekende opende deze geruischloos de zware huisdeur.

Zij klommen de met rijke loopers belegde, prachtige trappen op naar de tweede verdieping en Brand, die nauwkeurig had opgelet, wees op een hooge deur, die zich bevond tusschen twee kleinere deuren. Die deur gaf toegang naar de kamer met de beide vensters aan de voorzijde, die hij verlicht had gezien.

Met verbazing las Lord Lister op een visitekaartje, dat met een punaise aan de deur was bevestigd: „Mr. John Morris“.

„In elk geval zullen wij de kamer onderzoeken. De naam doet er eigenlijk niets toe!“ meende Brand, terwijl hij aan het sleutelgat luisterde.

„Daar binnen is niemand“, zei hij daarop.

„Laat ons dan beginnen“, vond Raffles. Zijn steekleutel paste ook hier en voorzichtig opende hij de deur.

Alles was donker.

Brand streek een waslucifer aan en ontdekte den schakelaar van het elektrische licht. Hij ontstak een der gloeilampjes aan de kroon en keek om zich heen.

Op hetzelfde oogenblik riep Lord Lister met halfluide stem:

„Hoera! Het klopt! De naam Morris is slechts een aangenomen naam. Een der beide heeren Apsley en, wel naar ik vermoed de oudste, bedient zich van deze vrijgezellenkamer onder een valschen naam.

„Daar ligt namelijk de kapotte jas op den stoel en op tafel het gescheurde boordje, de das en de slappe vilthoed, dien Mr. Apsley droeg, toen hij het kantoor verliet.“

Bij het doorsnuffelen van de jaszakken vielen Brand ten overvloede nog eenige brieven in handen aan het adres van Mr. Apsley Senior, zoodat nu geen twijfel meer mogelijk was.

In de elegante woonkamer werden alle laden en kasten, vooral de inhoud van het cylinderbureau, nauwkeurig onderzocht. Ook hierbij deed weer Raffles' overal oppassende sleutel uitstekend dienst.

Alle moeite was echter vergeefs.

Lord Lister onderzocht zelve de hooge rugleuning van de sofa, de muren en het buffet, maar geen geheime schuilplaats werd gevonden.

„Nu naar de slaapkamer“, zei Raffles, over den drempel stappend.

Ook hier werd een der elektrische lampen opgedraaid en tegelijkertijd deed Brand het licht in de woonkamer uit.

Doch ook hier in de tamelijk leege kleerkast, in de laden van de waschtafel, zelfs in het nachtkastje, ja, onder de bedden en kussens werd niets gevonden.

Plotseling bleef hij voor een tafel met een toiletspiegel staan. Hij zette den spiegel eraf en tastte over de moiré-achtige, roode bekleeding, waarop zich op gelijke afstanden bladornamenten bevonden.

Raffles had zich niet vergist.

Het blad, waarover zijn vinger onderzocht was heengegleden, bevond zich op eenigen afstand van den vloer en was beweegbaar. Toen hij het op zij schoof, kwam een sleutelgat te voorschijn.

„Charly!“ riep Raffles met gesmoorde stem, „de schuilplaats!“

Brand kwam op de teenen toegesneld.

„Drommels, jij weet alles te vinden!“ fluisterde hij vol bewondering.

Lord Lister had zijn looper reeds in het sleutelgat gestoken en de zoo zorgvuldig verborgen deur van een muurkast bewoog zich geruischloos in haar scharnieren.

Toen de kast zich voor hun oogen had geopend, stonden Raffles en Brand stom van verbazing!

Het was wel niet het ontwerp van den ingenieur dat zij voor zich zagen, maar vóór hen lag de som geld, die door Raffles zou zijn gestolen, de 50,000 pond sterling, meer dan een half millioen aan Hollandsch geld, in zakken, rollen, banknoten en geldswaardige papieren.

Zooals een nader onderzoek, dat Lord Lister later instelde, bewees, was het volle bedrag nog bij elkaar.

Raffles keek vol verbazing Brand aan, die sprakeloos naast hem stond. Daarop zei Lord Lister hoofdschuddend:

„Op deze toch zoo voor de hand liggende mogelijkheid was ik — waarschijnlijk uit achtting voor het menschelijk karakter — niet gekomen!“

„Dwaas die ik ben, de gewurgde man heeft het mij, toen hij een oogenblik tot bewustzijn kwam, duidelijk gemaakt!“

„Hij bedoelde met het woordje „zelf“, dat zelfs de dokter niet, maar ik wèl heb verstaan, niet zichzelf, maar hemzelf, den ouden reeder, zijn lastgever en — moordenaar!“

„De vijftigduizend pond waren hier reeds in veiligheid, toen de inbreker van beroep, om de zaak geloofwaardig te maken, de brandkast moest opensmelten met den modernen oxyacetyleenbrander.

„Om den man onschadelijk te maken, misschien ook om den inbraak geloofwaardiger te doen schijnen, hebben de beide heeren Aps-

ley te zamen den inbreker met het daartoe ge-reedliggende koord gewurgd.

„De voorname, rijke heer, waarvan Bob heeft gesproken, was de reeder. Het eerlijke werk was de opdracht van den eigenaar, om de brandkast te openen. Wie weet, welke redenen men hem daarvoor had opgegeven.

„Daarvoor had Apsley beloofd, hem door-loopend werk te geven. In zekeren zin, maar op afschuwelijke wijze, heeft hij die belofte ook gehouden!”

Lord Lister rilde en Brand was bleek ge-worden, toen hem de groote verdorvenheid van dezen rijkard uit de woorden van zijn vriend duidelijk werd.

„Deze man, van wien men alles kan ver-wachten, heeft nu natuurlijk ook het ontwerp van ingenieur Burton in zijn bezit.” ging Raf-fles voort. „Daaraan valt in 't geheel niet te twijfelen. Maar hij draagt het, omdat het zoo kostbaar is, misschien bij zich!

„En nu geloof ik stellig, dat die geheele ge-fingeerde inbraak, ja, zelfs de koelbloedige moord op dien beklagenswaardigen Bob, die juist bezig was, zich weer aan eerlijken arbeid te wijden, enkel en alleen het middel was om het verdwijnen van het ontwerp voor het bou-wen van een onderzeesche boot geloofwaardig te maken!

„Wij moeten ook dat ontwerp nog vinden, al zou ik het dezen onmensc ook met geweld moeten afhandig maken!”

Lord Lister zette de tanden op elkaar en zijn grijze oogen fonkelden van toorn en ver-ontwaardiging, alsof zij van staal waren.

„Ik zal hem straffen met de straf, die hem het hardst zal treffen.

Ik, Raffles, veroordeel jullie beiden, vader en zoon Apsley, als onwaardige schurken, om voortaan tot de bedelaars te behooren! Maar niet tot hen, die met een rein geweten en vroo-lijke blijmoedigheid hun eerlijke armoede dra-gen, neen, tot de bedelaars, die geen rust kun-nen vinden, omdat hun hartstochten en hun geweten, omdat de gedachte aan alle schat-ten, die zij hebben verloren, hun geen rust gunt!

„Bedelaars — bedelaars, opdat jullie in al je ellende en minderwaardigheid bekend zult worden!”

Lord Lister streek zich met een zucht over het bleeke gelaat, waarop diepe ontroering te lezen stond.

Hij was innig verontwaardigd. Zijn eerlijk hart was in opstand gekomen tegenover zoo veel misdadigheid en hij meende wat hij zeide. Maar hij kon niet weten, dat hij zijn plannen niet behoefde ten uitvoer te brengen, dat er een hogere macht reeds bezig was de onver-laten voor hun schurkachtige daden te straf-fen.

„Rijd naar onze villa en haal in een tasch de valsche banknoten hier!

„Zoo snel als je kunt! Ik blijf hier. Zij zul-len niet zou gauw komen!

„De jonge Apsley kan niet zoo gauw af-scheid nemen van het spel in de Club en als de oude onmensc komt, terwijl ik hier ben, dan zal hij een onaangenaam kwartiertje be-leven!”

Brand nam vol geestdrift zijn bevelen in ontvangst en snelde heen.

Lord Lister nam op de sofa plaats, legde zijn kleine revolver voor zich op tafel en stak, om zich eenigszins te kalmeeren, een sigaret aan.

In diepe gedachten zat hij daar en was zeer verbaasd, toen zijn vriend reeds binnen zeer korten tijd met een groote tasch terug kwam.

Zij was vol en zwaar, want zij bevatte alle banknoten, die uit het atelier van den schilder waren gehaald.

Lord Lister stak zijn revolver in den zak en stond op.

„De auto moet wel haast gevlogen hebben”, zei hij.

„Dat geloof ik!” antwoordde Charly. „Ik heb Henderson niets verteld en hij meende, geloof ik, dat je in gevaar verkeerde.”

Na een vluchtige schets te hebben gemaakt van de indeeling der kast, waarbij hij noteerde, welke geld- en bankpapiersoorten elk vak bevatte, nam nu Raffles met behulp van zijn vriend de valsche banknoten uit de reistasch en legde ze, naar de waarde verdeeld, op de toilettafel.

Daarop eerst nam hij de zakken en rollen goudstukken en de verschillende stapels bank-papier uit de geheime kast en borg alles in de tasch: 50,000 pond sterling!

Nu verdeelde Lord Lister de valsche bank-biljetten in de vakjes van de kast ongeveer zoo, als het echte geld daarin had gelegen.

Overal waar zoeven nog het geld had ge-legen, bevonden zich nu de daarmee in waar-de overeenkomende valsche banknoten.

Een nauwkeurig onderzoek kon deze ver-andering natuurlijk niet doorstaan, des te minder, omdat de zakken en rollen ontbra-ken, maar bij oppervlakkige beschouwing zou men de verwisseling van het geld in het begin niet bemerken.

Hierna sloot Lord Lister voorzichtig de kastdeur en schoof het blad weer voor het slot.

Ook de toiletspiegel zette hij precies weer op de oude plaats.

Hij draaide het electriche licht uit en bei-den gingen de woonkamer binnen.

Alles was daar nog zooals zij het hadden aangetroffen en zij overtuigden zich ervan, dat zij niets hadden achter gelaten, wat hun aan-wezigheid zou kunnen verraden.

Zij gingen nu zoo zacht mogelijk de kamer uit en begaven zich naar het trappenhuis. Daar heerschte duisternis en stilte.

Onhoorbaar sloot Lord Lister de deur ach-ter zich af.

Hij had juist het handvat van de tasch mee beetgepakt, om Brand bij het dragen van het zware voorwerp behulpzaam te zijn, toen hij staan bleef. Zijn scherpe ooren hadden het geluid gehoord van een huissleutel, die in het slot werd gestoken.

„Halt, Charly," fluisterde hij. „Het is mogelijk, dat de smeerlap thuis komt."

De schreden naderden inderdaad de trap en tegelijkertijd werden ook twee stemmen vernomen, een zwaardere mannenstem en een vrouwelijke.

„Zij komen naar boven," fluisterde Brand, die zich voorzichtig voorovergebogen had. „Hij strijkt een lucifer aan. Het is de oude Apsley!"

„Dan voorzichtig een trap hooger gegaan, Charly," zei Lord Lister zacht en met groote kalmte.

Zij namen onhoorbaar de tasch op en slopen op de teenen naar de volgende trap. Een paar treden in de hoogte zetten zij de tasch neer en luisterden.

Nu hoorde zij het volgende stichtelijke gesprek:

„Hoeveel geef je mij, oudje, zeg eens?"

„Daar zullen wij binnen over spreken, bij cherry en gebak, schatjelief."

„Nu, ook goed!" kwam de vrouwenstem

weer. „Ik heb zoo'n afschuwelijken honger, oudje. Krijg ik een guinje? Ja, hè? Je bent een royale jongen, ik krijg er een?"

De reeder lachte.

„Ja hoor, lief zijn, dan krijg je van mij zoo'n mooi goudstukje."

„O, wat ben jij een heerlijk chocoladebeesie, wat 'n lekkere ulevel, ik hou dol veel van je, tenminste als ik de centen vooruit krijg. Hier, in het zakje van mijn kousenband!"

„Ja, ja ik zie het al," zei de mannenstem nu weer, „laat maar hangen je rokken, ik zal dat moois allemaal straks wel zien. Neen, blijf nu van m'n lijf, ik moet m'n sleutel zoeken, om de deur open te maken."

En hij opende de deur, zoodat de weer dichtvallende deur den beiden luisteraars bellette, nog iets van het gesprek te hooren. Zij hoorden alleen nog, hoe de respectabele oude heer zich met de straatdeerne, die hij blijkbaar ergens had opgepikt, in de kamer op-sloot.

Toen Lord Lister en Brand de straat hadden bereikt, begaven zij zich weer naar de hoek, waar hun auto, met Henderson achter het stuurrad wachtte. Brand nam daarin met de tasch plaats, terwijl Raffles een taxi nam en zich naar de Windsorclub liet rijden.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ZESDE HOOFDSTUK.

Aangename verwachting en onaangename verrassing.

Toen de reeder zijn kamer met zijn gezelin was binnengegaan, draaide hij twee lichten der electriche kroon aan en zei lachend:

„Nu, maak het je maar gemakkelijk, kleintje. Hoe heet je eigenlijk?"

„Ik heet Claire, oudje! Potverdikkie, wat ziet het hier piekfijn uit! Wat moet jij rijk zijn! Ik mag hier wel dikwijls komen, nietwaar?"

Apsley lachte.

„Jij bent een flinke meid hoor! Je neemt als een handig handelsreiziger elke gelegenheid te baat om vaste klanten te krijgen!"

Claire lachte mee en ontdeed zich om te beginnen van haar reusachtigen, moderneren hoed, die van buiten grijs en van binnen rood was. Daarop trok zij ongegeneerd haar grijze blouse uit en ging met bloote armen in een hoek van de sofa zitten.

Ook de reeder maakte het zich gemakkelijk. Hij trok overjas, gekleede jas en gesteven vest uit en legde zijn gouden horloge met zwaren ketting op zijn schrijftafel.

Toen bracht hij zijn kleeren naar de slaapkamer en kwam eenige oogenblikken later in een gemakkelijk fluweelen huisjasje weer te voorschijn.

Ook zijn laarzen trok hij uit en deed fijne viltpantoffels aan.

„Zoo, mijn lief, blond poesje," zei hij, „nu is het veel behaaglijker!"

„Maar je hebt beloofd, mij wat te eten te zullen geven, oudje; ik heb zoo'n ontzettenden honger!" merkte het meisje aan.

„Zeer juist opgemerkt", antwoordde de reeder. „Overal gaat de honger voor de liefde. Dat is een natuurwet, zoolang de wereld bestaat! Nu, wij zullen eens zien, wat er is!"

Apsley senior ging naar het buffet en opende de bovenste kast ervan.

„Wacht, daar is nog zalm!” zei hij.

„Hè ja, zalm, heerlijk! heerlijk!” riep het meisje verrukt uit.

De reeder zette een vrij groot stuk zalm, boter, wittebrood en gebak op tafel en nam uit een ander kastje van het buffet een pas aangebroken flesch sherry en twee glazen.

„Nu kan je eten en drinken zooveel je lust, uitgehongerde wolvin! Wil je ook een mes en vork?”

Hij opende een lade en gaf Claire het benodigde. Daarop schonk hij de glazen vol en stiet met haar aan.

Zij dronk gretig.

„Hè! Dat is lekker” zuchtte ze, „dat heb ik in langen tijd niet gedronken!”

Daarop wijdde zij zich met alle aandacht aan de zalm en het brood en gaf tot groot vermaak van den reeder uiting aan haar voldoening door allerlei onverstaanbare geluiden.

De oude Apsley, die waarschijnlijk ergens anders had gesoupeerd, stond haar gewillig het geheele stuk zalm af. Hij dronk zijn sherry en nam er een stuk gebak bij.

Nadat de zalm en verschillende sneden brood waren verorberd, begon het jonge meisje met grooten ijver aan het gebak, dat als sneeuw voor de zon verdween.

Het scheen alsof zij de gelegenheid, die haar thans geboden werd en die waarschijnlijk niet zoo vaak in haar leven voorkwam, goed wilde gebruiken, ofschoon het natuurlijk ook mogelijk was, dat zij inderdaad honger had.

Want het leven van dergelijke vrouwen is vaak alleen maar voor het oog van den buitenstaander lui en gemakkelijk. Maar al te dikwijls wordt onder de oppervlakte de bitterste nood aangetroffen.

Eindelijk scheen haar honger gestild te zijn. Met een zucht van voldoening leunde zij in haar stoel achterover.

„Hè, dat heeft goed gesmaakt!” bekende zij. „Zooiets goeds krijg ik niet elken dag. Zeg, ik zal altijd graag bij je komen! Ik zal je mijn adres geven en zoodra je mij schrijft, kom ik!”

„Dat kunnen wij doen!” vond de reeder met een vroolijken glimlach. „Meisje, jij bevalt mij! Kom, geef me een zoen!”

„Voor zulk heerlijk eten en dan nog wat centjes zooveel als je wilt!”

Zij vlijde zich tegen den reeder aan, die intusschen naast haar op de sofa had plaats genomen en kustte hem vol vuur.

„Is 't zoo goed?” vroeg ze, „ik houd wat veel van je. Maar geef mij nu eerst het goudstukje, dat je me hebt beloofd. Dan kan ik zien, of je evenveel van mij houdt als ik van jou!”

Apsley lachte en zei:

„Drommels! In jouw aderen vloeit het echte Engelsche handelsbloed. Jammer, dat je geen

man bent! Met jouw handelsgeest zou het je als koopman goed zijn gegaan!

„Zelfs in het vuur van de liefde denk je aan geld! Dat is bewonderenswaardig!

„Maar stel je gerust, je hebt het dezen keer gelukkig getroffen! Ik ben in zoo'n goede stemming, dat ik eens royaal wil zijn. Ik zal je, als je heel lief bent, een bankbiljet van vijf pond geven.”

„Hoeveel?” vroeg het meisje ongeloofig. „Dat geloof ik niet, oudje! Zoo zullen de biljetten van vijf pond je wel niet op den rug groeien! Ik geloof het niet, vóór ik 't heb.”

„Mooi!” antwoordde Apsley en deed, alsof hij iets uit den zak van zijn fluweelen jasje wilde halen. Het meisje behoefde niet te weten, dat hij het bankbiljet uit de verborgen muurkast ging halen.

„Ach ja”, zei hij daarop, „dat is waar ook, ik heb mijn kleeren in de kast gehangen! Wacht even.”

De reeder ging naar zijn slaapkamer, tastte in het donker naar het afsluitblad van de toilettafel, haalde zijn sleutelbos te voorschijn uit zijn broekzak en opende de kast. Hij greep in het vak, waarin de banknoten van vijf pond lagen en nam daar een uit. Daarop sloot hij de kast weer en kwam in de woonkamer terug.

„Hier, ongeloofige Thomas, daar heb je het bankbiljet!”

Hij wierp een vluchtigen blik op het biljet en gaf het aan het meisje.

„Ben je nu tevreden?”

Hij nam weer naast haar plaats en legde zijn arm om haar middel, in het bewustzijn, daar nu het volste recht op te hebben.

Maar zoo hij het meisje eenige oogenblikken wegens haar handelsgeest had bespot, hij zou nu gewaar worden, dat zij zich werkelijk niet liet bedotten.

Waarschijnlijk had zij in haar leven reeds minder aangename ervaringen opgedaan met valsch geld, in elk geval, zij stak het bankbiljet niet, zooals misschien zooveel vrouwen van haar soort gedaan zouden hebben onmiddellijk tusschen haar kousenband, maar zij onderzocht het biljet van vijf pond lang en nauwkeurig.

Apsley keek haar met een spotlachje aan.

„Alsof zij er verstand van had!” dacht hij.

Na eenige minuten echter gaf zij hem het biljet terug en zei vol minachting:

„Nee, oudje, daar vlieg ik niet in. Voor zoo dom moet je mij niet aanzien! Dit biljet is valsch!”

De reeder lachte luidkeels.

„Waaraan zie je dat?” vroeg hij.

Maar onwillekeurig bekeek ook hij het biljet met aandacht.

„Het is in elk geval fonkelnieuw,” vervolgde hij, „en... Mijn hemel! Maar het is werkelijk valsch! Het is het goede papier niet! Het watermerk ontbreekt!”

Het gelaat van Apsley werd donkerrood,

hij snelde letterlijk naar de slaapkamer, woedend, dat men hem een valsch bankbiljet in de handen had gestopt.

Snel draaide hij het elektrische licht op en opende zijn geheime kast, want hij was bang, dat zich onder zijn geld nog meer onechte biljetten konden bevinden.

Hij keek in de kast en zijn knieën knikten.

Wat hem in donker zooveen niet was opgevallen, zag hij nu op den eersten blik.

De zakken en rollen met de goudstukken ontbraken. Hoe hij ook zocht en de pakketten papiergeld optilde en opzij zette, hij vond ze niet terug, zij waren verdwenen.

Nu maakte een onuitsprekelijke angst zich van hem meester en eerst kwam de gedachte in hem op, dat ook de andere biljetten wel eens valsch konden zijn.

Hij moest zich aan de waschtafel en aan de deur van de kast vasthouden om niet neer te vallen.

Met sidderende hand onderzocht hij het eene biljet na het andere en wierp ze woedend in de vakjes, waaruit de goudstukken waren verdwenen.

Eindelijk kwam hij aan de biljetten ter waarde van vijftig pond.

„Alles valsch! Alles valsch!” kermde hij. Zijn krachten begaven hem, zijn knieën knikten en versuft zonk de reeder, die zooveen nog zoo levenslustig was geweest, op den grond neer.

Hij kon niet meer denken en drukte beide handen tegen zijn gloeiend voorhoofd.

Het meisje, dat nog steeds op de sofa in de zitkamer zat, begon eindelijk ongeduldig te worden.

„Kom je, oude heer?” riep zij op luiden toon. „Breng gauw een ander bankbiljet voor me mee, of wat nog beter is, geef me maar een goudstuk, zooals je oorspronkelijk beloofd hebt. Dat heb ik nog veel liever!”

Maar de reeder had allen lust voor liefdesavonturen verloren.

„Loop naar den duivel, ongeluk!” riep hij woedend uit. „Wil je mij nog bespotten ook? O, ik ben op een vreeselijke manier bedrogen.”

En als een bliksemstraal schoot het plotseling door zijn hoofd:

„Raffles — Raffles — dit is de wraak van Raffles!”

Hij had in zijn overmoed gedacht den naam van Raffles te kunnen gebruiken, om een gefingeerden diefstal te camoufleren, maar plotseling werd het hem als bij ingeving duidelijk, dat de gentleman-inbreker, die weliswaar niets van zich had laten hooren, daarmee geen genoeg had genomen en op zijn eigenaardige, fijne wijze middelen had gezocht en gevonden, om zich te wreken.

Stil en onzichtbaar als een spook had hij zich natuurlijk van alle gebeurtenissen op de

hoogte gesteld en daarna zijn maatregelen genomen.

Eensklaps liep hem een rilling over den rug. „Maar als Raffles dat werkelijk had gedaan,” zoo bedacht hij, „als hij er werkelijk achter zat en al zijn geld hier uit deze geheime bewaarplaats had weten weg te halen en er valsche bankbiljetten voor in de plaats had gelegd, dan bleek hieruit ten duidelijkste, dat hij zich volledig had weten te oriënteren. Volledig! En wat wilde dat zeggen? Natuurlijk was hij dan ook op de hoogte van den gefingeerden diefstal, zelfs van den moord op den gehuurden inbreker, van den diefstal van het duikboot-ontwerp van Burton.... van... van...”

Roerloos zat hij met wijd geopende oogen op den grond en een zacht gekreun steeg uit zijn borst omhoog. De naar het uiterlijk nog flinke, maar in werkelijkheid door zijn vele uitpattingen op lichamelijk en moreel gebied, afgetakelde en afgeleefde man, kon dezen ontzettenden schok, die hem schande en ondergang voorspelde, niet doorstaan.

Als wezenloos strekte hij de armen uit en tastte met van angst kromgetrokken vingers om zich heen en viel toen, zonder één kreet te uiten, bewusteloos achterover.

Het meisje in de zitkamer wachtte nog een poosje. Toen echter alles stil bleef, stond zij op en sloop onhoorbaar naar de openstaande deur der slaapkamer.

Hier zag zij Apsley roerloos op den grond liggen.

„Misschien heeft hij een beroerte gehad!” fluisterde zij. „Dat komt wel eens meer voor bij oude heeren.

„Jammer voor hem, maar mij laat het koud! Wat kan mij zoo'n ouden kerel schelen, als hij geen geld heeft!”

Maar ook in dit vreeselijke oogenblik liet haar koopmansgeest haar niet in den steek. Zij keek met onderzoekende blikken om zich heen, eigenlijk in hoofdzaak, om den huissleutel te zoeken.

Zij ontdekte dezen ook op den schrijftafel van den reeder en nam hem op. Toevallig echter lagen Apsley's zwaar gouden horloge en ketting er naast en misschien was het alleen uit behoefte aan orde en netheid, dat zij ook deze beide voorwerpen opnam en in haar zak stak.

In een ommezien had zij zich gekleed en haar rooden reuzenhoed opgezet. Nogmaals luisterde zij, of de oude heer rustig was. Toen zij geen geluid vernam, ontsloot zij zacht de kamerdeur, sloop naar buiten, deed de deur achter zich dicht en weldra was Claire met de waardevolle eigendommen van Mr. Apsley in den donkeren nacht verdwenen.

Den huissleutel alleen nam zij niet mee, maar liet hem in het slot steken.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Onverwachte gebeurtenissen in de Windsorclub.

Toen Lord Lister in de vermomming van den welgedanen Amerikaan Shaw, het marmere salon van de Windsorclub was binnengegaan, waar achter gesloten deuren allerlei hazardspelen werden gehouden, keek hij overal rond.

Een der beruchte hazardspelen wordt, zooals bekend is, door een bankhouder gespeeld tegen een aantal pointeurs. Van een spel van 52 kaarten krijgt ieder er 13 stuks, van het aas tot de 2, waarvan hij een of meer kan bezitten.

De jonge Apsley was, zooals Raffles verondersteld had, aanwezig en hield de bank.

Hoewel natuurlijk, zooals bij de meeste hazardspelen, de bankier het voordeeligtst af is, scheen Mr. James Apsley hedenavond nog niet veel geluk te hebben gehad.

Hij had slechts een matige winst behaald en wat hij moest uitbetalen, had de winst verre overtroffen.

Hij was nog bleeker dan gewoonlijk en het zweet stond op zijn voorhoofd.

Om zijn zenuwen te sterken, goot hij twee glazen cognac naar binnen, voordat hij aan zijn champagne, die de kellner juist voor hem had binnengebracht, begon.

Hierop wijdde hij weer alle aandacht aan het spel.

Zijn oogen openden zich wijd van verbazing, toen hij ook den dikken Amerikaan met onverschillig uiterlijk aan de speeltafel zag staan en deze zich door den kellner 13 kaarten liet geven.

Een lichte blos van verlegenheid kleurde het gelaat van den jongen Apsley, omdat de Amerikaan hem hier aan de speeltafel zag, onmiddellijk nadat deze heer van zijn vader had gehoord, dat bij de inbraak hun geheele vermogen verloren was gegaan.

Hij voelde zich gedrongen om den Amerikaan te groeten, wat deze doodbedaard met een lichte buiging van het hoofd beantwoordde.

Lord Lister had vijf kaarten bezet, ieder met 5 pond, zoodat de inzet dus 25 pond bedroeg.

James Apsley goot nog een glas champagne naar binnen, waarna hij zorgvuldig de kaarten schudde, daarop nam hij de twee bovenste er af, nadat hij de onderste kaart had laten zien, die geen winst geeft, doch den bankhouder ten goede komt.

Nadat de eerste keer was getrokken, had de Amerikaan het dubbele bedrag op zijn kaarten staan, namelijk 600 gulden, terwijl de heer Apsley Junior minstens evenveel had

verloren, daar hij ook aan de andere spelers had moeten uitbetalen.

Zijn vingers trilden zichtbaar, toen hij opnieuw de kaarten schudde en door Mr. Shaw liet trekken.

„*Va tout!*” (het gaat om den geheelen inzet) riep Lord Lister op kalmen toon.

„Drommels, wat is dat, Mr. Shaw?” vroeg hem een der aanwezigen, die ook meespeelde, „gij geeft den bankhouder hiermee immers alle voordeelen! Het zou al heel toevallig zijn, als gij dezelfde kaarten weer krijgt.”

„Nu, dat wil ik toch eens probeeren!” antwoordde de vermeende Yankee met onverstoorbare, echt Amerikaansche kalmte, „ik heb een voorgevoel, alsof Mr. Apsley, onze voortreffelijke bankhouder, vandaag niet erg gevaarlijk is. Het is voor de Apsley's een ongeluksdag!”

Apsley's gelaat werd donkerrood.

„Wat wilt gij daarmee zeggen, Mr. Shaw?” stooft hij op. „Mag ik u om opheldering van uw woorden verzoeken?”

„Als ik mijn inzet liet staan op dezen voor u zoo ongelukkigen dag,” antwoordde Raffles, „waarop uw firma door inbraak voor 50,000 pond is bestolen, dan deed ik dat, omdat ik u de kans wilde geven, voor u zelf of uw schuldeischers dit verlies ten minste voor een klein gedeelte te boven te komen!”

Mr. Apsley werd nu doodsbleek en beet op zijn lippen.

„Ik bedank u beleefd voor uw ongewenschte grootmoedigheid,” hoonde hij Shaw.

„In de eerste plaats heb ik nog privé-geld genoeg en in de tweede plaats zal ik met behulp van mijn vrienden in staat zijn elk verlies te dekken!”

„Daaraan twijfel ik evenzeer, Mr. Apsley, als uw vader,” hernam lord Lister. „Gij herinnert u zeker wel, dat ik erbij stond, toen hij handenwringend verklaarde, dat de firma Apsley bankroet was.

„Ik weet niet, of op zulk een dag de speeltafel van de Windsorclub wel de rechte plaats is om die verliezen terug te krijgen! Gij kent toch zeker wel de spreuk, die van zooveel juist inzicht getuigt:

„Wie iets heeft, aan hem wordt gegeven en wie niets heeft, van hem wordt ook nog genomen, dat wat hij heeft!”

„Zijt gij misschien speciaal hier gekomen met het doel om uw goedkoope wijsheid aan den man te brengen?” schreeuwde Apsley, die reeds half dronken was.

Maar eenige leden der Club schoten toe en kalmeerden hem.

In de zaal hadden zich groepjes gevormd, die de woorden van Shaw bespraken. Verscheiden heeren konden de waarheid der mededeelingen bevestigen en een van hen toonde zelfs het extra avondblad van de Times, waarin de inbraak — volgens opgaven van den reeder natuurlijk! — in alle bijzonderheden werd beschreven.

Ook de bestuursleden der Club stonden in een afzonderlijke groep bij elkaar in een der kleine zijzalen, waar aan marmeren tafeltjes gelegenheid tot souperen was.

Zij zetten bedenkelijke gezichten en schudde de hoofden.

Zij gaven Mr. Shaw volkomen gelijk en besloten, nauwkeurig te letten op het spel van James Apsley en hem niet meer toe te staan, speelschulden te maken, om hun andere leden voor verliezen te bewaren, als werkelijk de firma insolvent zou worden verklaard.

Intusschen had James Apsley nog een paar glazen cognac naar binnen gespoeld. Hij was echter zoo kort aangeboden en onvriendelijk tegen zijn vrienden, dat deze zich beleedigd terugtrokken.

„Nu, hoe is het? Ik wacht hier nog steeds! Ik wil, ondanks al uw onbeleefdheden, u deze kans nog geven. *Va tout!*” riep Apsley, bij voorbaat reeds genietend in het vooruitzicht van zijn overwinning. Maar de kaarten, die hem in vroegere dagen zoo dikwijls hadden gelokt, totdat hij reddeloos aan den speelduivel was vervallen, zij lieten hem op dit oogenblik in den steek. Hij verloor.

Onophoudelijk won Lord Lister en toen het spel uit was, had de Amerikaan honderd pond sterling op zijn kaarten staan.

James Apsley veegde zich het zweet van het voorhoofd. Hij had nu op dezen avond reeds de helft verspeeld van de 500 pond, die zijn vader hem had gegeven, toen de 50,000 pond waren overgebracht naar de geheime kast van de vrijgezellenkamers.

Maar hij dacht er niet aan om op te houden, want hij wist immers, dat in de kast van zijn vader zich een zeer groot bedrag bevond en dat hij dus dit verlies gemakkelijk zou kunnen betalen.

Ook twijfelde hij er niet aan, of zijn vader zou hem, al was het ook na eenige verwijten te hebben geuit, het verloren bedrag wel teruggeven.

Maar het hinderde hem, dat juist die Amerikaan alles had gewonnen en hij zwoer zichzelf, hem zijn winst weer afhandig te maken.

Hij keek echter verbaasd op, toen Shaw, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, kalm zei:

„Wilt gij uw geheele verlies met een enkelen slag terugwinnen? Hoeveel staat er in de bank?”

Apsley schrok, maar hij wilde dit niet laten merken. Een woeste uitdrukking kwam in zijn oogen.

Zeker wilde deze dwaze Yankee nogmaals op dezelfde kaarten zetten! Dat beteekende voor den bankhouder een bijna zekere winst. Deze gelegenheid moest hij aangrijpen!

„Hier liggen 150 pond”, antwoordde hij na vlug geteld te hebben en hij haalde zijn laatste 100 pond uit zijn zak, welke hij erbij zette.

„Nu staan er 250 pond op de bank”, vervolgde hij.

„Apsley, zijt gij door den duivel bezeten?” riepen verscheidene stemmen.

„Hij heeft de beste kansen!” riepen anderen. „Gij verliest, Mr. Shaw, dat is zoo zeker als twee maal twee vier is”.

„*Va banque!*” riep onder ademlooze stilte der aanwezigen, die zich nu om de speeltafel verdrongen, Lord Lister.

James Apsley trilde van opgewondenheid.

Hij nam wederom een glas cognac en dronk dat in één enkelen teug leeg.

„Om 's Hemels wil, Apsley!” vermaande hem een der bestuursleden, „drink toch niet zoo veel! Gij maakt u steeds meer opgewonden!”

Maar de jonge man stoorde zich daaraan niet en veegde zich het zweet van het voorhoofd.

„Waarom ben ik zoo zenuwachtig?” vroeg hij zichzelf af, „ik heb toch de meeste kans.” Wat hinderde hem in het ergste geval zulk een onbeduidend verlies?

„Al meende de wereld ook, dat hun vermogen weg was, hij wist immers beter! Zijn vader moest toch voor hem betalen. Wat had hij dus te vreezen?”

„Ik geef u nogmaals kans om te winnen!” zei de Amerikaan op ijskouden toon. „Ik laat ook nu mijn inzet op dezelfde kaarten staan.”

Van alle kanten hoorde met uitroepen van verbazing; er werden zelfs weddenschappen aangegaan.

Niemand geloofde aan het geluk van den Amerikaan.

„Zooals gij wilt”, antwoordde James Apsley schouderophalend.

Alle aanwezigen hadden opgehouden met spelen en keken vol spanning naar den, zooals zij meenden, ongelijken strijd.

Opnieuw schudde de bankhouder de kaarten en trok.

Maar zijn aanvankelijke kalmte maakte plaats voor steeds grooter opgewondenheid. De eene kaart na de andere viel bij het trekken weer aan den kant van Lord Lister.

De handen van James Apsley beefden toen hij Shaw de gewonnen 250 pond toeschoof.

Hij zocht gejaagd in den borstzak van zijn rok. Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en opende die.

Maar het gaf niets, dat hij in alle vakjes zocht. Zij was en bleef leeg. Hij zocht ook in den anderen zak en haalde er een groote enveloppe uit. Ook hierin bevond zich geen enkel bankbiljet.

Hij had alles verspeeld, de 500 pond waren naar den duivel.

Opgewonden en bevend stak hij het couvert, waarin zich alleen een manuscript bevond, benevens een groote teekening van witte lijnen op blauwen grond, een zoogenaamden blauwdruk, zooals dergelijke afdrukken op lichtdrukpapier naar technische teekeningen, worden genoemd, weer bij zich.

„Mr. Darley”, zoo wendde hij zich tot een zijner vrienden, met wien hij zeer intiem was, „ik zou nog een poging willen wagen, leen mij —!”

„Ga naar huis, Apsley!” viel deze hem in de rede. „Dat zal het beste voor je zijn! Ik heb weinig bij mij!”

„Mr. North,” aldus sprak hij een anderen kennis aan, „zoudt jij misschien zoo goed willen zijn —”

„Het doet mij leed, Apsley,” antwoordde ook deze, „maar ik vind, dat je heden, bij de geruchten, welke in omloop zijn, beter hadt gedaan, niet te spelen. Wat moeten je schuldeischers daarvan denken!”

Overal weigeringen! Hij gaf het op, en toch, welk een voldoening zou het zijn, om dezen Amerikaan toch nog weer te kunnen overwinnen!

Haastig dronk hij nog een glas cognac en riep:

„Mijne heeren, ik geef de bank over! Laat een ander zich in mijn plaats met Mr. Shaw meten!”

Lord Lister glimlachte.

„Zoudt gij nog tegen mij willen spelen, Mr. Apsley?” vroeg hij. „Nu, ik bega misschien een domheid, maar ik wil u iets leenen. Misschien wind gij juist daarmee, zooals meermaalen gebeurt.

„Maar na hetgeen mijnheer uw vader heden vertelde, zult gij begrijpen, dat ik voor mijn geld eenig onderpand vraag”.

„Hel en duivel, Sir. Twijfelt gij misschien aan mijn eerewoord?” stooft Apsley op. Doch Shaw bleef bedaard en zei:

„Dat niet, maar gij zoudt er morgen wel eens anders over kunnen denken dan heden”.

„Ja, ik zou alles weer van u willen terugwinnen, dat is mijn vurigste wensch!” bekende Apsley.

„Dat geloof ik! Mooi! Welk pand geeft gij?” vroeg Shaw.

„Wat wenscht gij? Horloge en ketting? Mijn ringen?” riep de door den speelduivel bezetene uit.

„Wat doe ik met dien rommel, als gij het geld niet teruggeeft? Neen, het moet iets zijn, dat mijn betaling waarborgt. Hebt gij niets dergelijks?” vroeg Shaw.

„Jawel, ouwe Yankee,” spotte Apsley. „ik heb hier iets! Maar ik moet het morgen kunnen terughalen.”

„Breng mij morgenochtend het geld en gij

krijgt uw onderpand terug. Wat is het?” vroeg Shaw.

Apsley dronk nu een glas champagne; zijn oogen waren met bloed beelopen.

Hij was nu smoordronken en had nog slechts een flauw besef van zijn toestand. Met bevende vingers tastte hij in zijn binnenzak, waarin zich de enveloppe met de technische teekening bevond.

Deze beweging ontging Raffles niet. Hij had zooeven een blik geworpen op de enveloppe en den inhoud daarvan en wist onmiddellijk, dat dat het ontwerp was wat aan Burton was ontstolen. Daar was het hem iuist om te doen.

„Wat is het?” vroeg hij nogmaals aan Apsley.

„Dat zal je wel zien,” antwoordde deze.

„Maar dat zeg ik je, Yankee, als ik je morgenochtend het geld breng en je weigert mij de teruggave, dan schiet ik je neer als een hond. Bedenk dat well!”

De president der Club legde zijn hand op den schouder van James Apsley.

„Mr. Apsley, ik moet u verzoeken,” zei hij nadrukkelijk, „u te matigen in uw uitdrukkingen en geen bedreigingen te uiten tegen gasten der Club. Uw positie als lid van deze Club is na alles, wat er is voorgevallen, niet al te zeker! Gij gedraagt u heden, zooals dat een onzer leden onwaardig is.”

„Als gij alle kletspraatjes gelooft!” stamelde Apsley. „Ik onderhandel immers met Mr. Shaw. Wat wilt gij eigenlijk?”

„Hij is stomdronken! Men moet daarom iets door de vingers zien bij zijn verlies van hedenavond”, zei de president, Lord Readen, tot den kassier van de Club. „Maar neem de cognac weg, kellner!”

Maar James Apsley verlangde dien sterken drank juist. Hij zag de karaf wegbrengen en trok ze den kellner uit de hand.

„Wat ga je doen, domkop?” riep hij. „De cognac blijft hier! Dat is het beste, wat er is!”

Hij schonk zich een glas vol en dronk het in één teug leeg.

Hierop waggelde hij naar den Amerikaan toe, trok het manuscript en den blauwdruk uit zijn linkerborstzak en wierp ze voor Shaw op de groene tafel neer.

„Wat is dat?” herhaalde Lord Lister op ijskoude toon.

„Dat zal ik je zeggen,” antwoordde Apsley. „Gij zult er wel niets van begrijpen, maar dat hindert niet, het is een door mij gemaakt ontwerp voor het bouwen van een onderzeesche boot, dat ik morgen op het Admiraliteitsgebouw moet bezorgen.”

De aanwezigen spitsten de ooren. Dat had men niet gedacht van dezen speler en zwierbol.

Hij was wel scheepvaartkundig ingenieur, maar men had er geen hooge gedachte van.

Zou men zich zoo vergist hebben?

Lord Lister glimlachte: het groote moment was gekomen!

„En dit geniale ontwerp," ging Apsley voort, „dat van mij is en iets geheel nieuws brengt — — Wat wilde ik zeggen? O ja, Dat zal ons verlies, door dien vervloekten Raffles veroorzaakt, spoedig weer vergoeden.

„Wilt gij mij hierop 25 pond leenen?"

Lord Lister sloeg het manuscript open, om zich van den inhoud te overtuigen. Ook den blauwdruk bekeek hij.

Juist: teekeningen in witte lijnen op blauw papier en de technische beschrijving.

Raffles stak het ontwerp in zijn zak en wierp vijf biljetten van vijf pond voor James Apsley op de groene tafel.

„Morgen, of liever dezen ochtend, kunt gij het ontwerp terugkrijgen, als gij mij het geld terugbrengt," zei Lord Lister glimlachend.

Intusschen had James Apsley de rest der cognac in een glas geschonken en dit leeggedronken. Zijn oogen staarden zonder uitdrukking en het eerst zoo zorgvuldig gepomadeerde haar zat slordig en liet het begin van een kalen kop doorschemeren.

Dikke zweetdruppelen parelden op zijn voorhoofd en slapen en zijn trekken waren verwrongen.

„Apsley ziet er afschuwelijk uit," zei de voorzitter tot zijn vrienden, Mr. Darley en North. „Men moest hem beletten, door te spelen!"

„Dat ben ik volkomen met u eens, president!" zei Darley ernstig. „Ik zal — —"

Maar reeds had Apsley de kaarten weer opgenomen en riep:

„Ik houd de bank nogmaals! Wie zet?"

Op een wenk van den president trokken zich de leden en geïntroduceerden terug. Alleen Lord Lister zei met onverstoorbare kalmte.

„Als gij het inderdaad wenscht, Mr. Apsley, ben ik bereid, u revanche te geven!"

„Dat hoop ik, Mr. Shaw!" zei de dronkaard. „Maar ik zie, dat gij nog maar alleen zijt. Waarom dan al die drukte? Zwart voor u, rood voor mij! Wat het eerst valt, wint!"

„Zooals gij wilt, Mr. Apsley! Voor mijn part verliest gij de 25 pond ook nog!" zei Shaw.

De geheele Club drong zich om de groene tafel, om dit roekelooze spel gade te slaan.

Apsley schudde, liet Shaw afnemen en wierp de eerste kaart neer:

Hartenvrouw!

Apsley had gewonnen!

Onverschillig gaf Lister hem 5 biljetten en de belangstelling der toeschouwers werd steeds grooter.

„Datzelfde nogmaals!" riep de Amerikaan.

„Va tout!"

Bij die woorden legde hij tien biljetten van vijf pond voor zich neer.

Toen Apsley weer de eerste kaart trok, was het klaveraas. Apsley had alles verloren. Hij keek een oogenblik met zijn bloedbeloopen oogen naar de vierkante gestalte van den Amerikaan, die de hem toegeschoven biljetten

kalm bij de zijne legde, als wilde hij zich op den Yankee werpen.

Zijn borst ging hijgend op en neer en hij moest zich aan de tafel vasthouden. Zijn gedachten waren verward.

„Hij mag niet zegevieren!" dacht hij. „Ik wil mij wreken! Ik wil hem geld en ontwerp weer afwinnen! De kaarten kunnen toch niet betooverd zijn! De aanhouder wint!"

„Mr. Shaw!" riep hij op luiden toon.

Lord Lister vroeg zich af, of hij nu niet heen zou gaan. Hij had het ontwerp in zijn bezit. Hij was er zeker van, dat dit het rechtmatige eigendom was van den ontwerper, Mr. Burton en dat Apsley het morgen niet zou kunnen inwisselen.

Mocht Apsley toch met het geld komen, dan kon hij altijd nog Scotland Yard waarschuwen.

„Mr. Shaw!" herhaalde de zoon van den reeder ongeduldig.

„Wat wenscht gij nog? Ik zou denken, dat het tijd voor u was om naar huis te gaan", merkte Lord Lister op.

„Ik heb er nog geen zin in", antwoordde de beschonkene. „Ik wil nog spelen! Ik wil u uw geld weer afnemen en het manuscript ook!"

„Dat wil ik wel gelooven! Maar daar is geld voor noodig", antwoordde de Amerikaan koel.

„Dat zult gij mij geven! Kellner, whiskey!" riep de speler.

„Ik zal mij wel in acht nemen, Mr. Apsley. Ik hoorde de verklaring van uw vader omtrent de insolventie met zijn eigen ooren", luide Listers antwoord.

De kellner had de whiskeyflesch op een tafeltje gezet en een glas ingeschonken. Apsley nam het met sidderende hand en dronk het leeg.

„En toch zult gij mij geld geven, Mr. Shaw. Ik heb u mijn ontwerp voor een onderzeesche boot verpand! Maar dat heeft voor mij niets te beteekenen. Ik kan als uitvinder van dit plan elk oogenblik een geheel ander, nog meer volkomen, in elkaar zetten!" riep Apsley blufvend, terwijl hij, om op de been te blijven, nu eens voor- dan achteruit liep.

Hij verbeeldde zich misschien in zijn steeds duidelijker aan de dag tredende dronkenschap, de rechtmatige eigenaar van het ontwerp te zijn.

„Wat geeft gij mij, als ik u het ontwerp verkoop?" vroeg hij nu.

Dit was den meesten aanwezigen toch te sterk. Zelfs zij, die zich eerst hadden teruggetrokken om zijn lompe houding, kregen nu medelijden met den beschonkene.

„Apsley, zijt gij gek?" riep Mr. North.

„Gij moet het ontwerp morgen immers hebben, wees toch verstandig!" riep de voorzitter der Club.

„Morgenmiddag is de inzending gesloten!" zei Mr. Darley bezorgd. „Latere inzending is onmogelijk."

Al deze heeren hadden natuurlijk niet het minste vermoeden, dat het ontwerp van Mr. Burton was gestolen.

Maar Apsley wees de welmeenende vrienden met een dreigende handbeweging terug, hij hield zich aan de groene tafel vast en vroeg met dikke tong:

„Wa — wat geeft gij mij voor het ontwerp, Mr. Shaw?”

„Neemt hem rechts en links onder den arm!” beval de president. „Wij mogen een dergelijke handelwijze niet dulden in onze Club.”

Maar de beschonkene riep stotterend:

„Dat is mijn zaak! Ik wil spelen! Ik wil toch eens zien — —”

„Een 's menschen wil, een 's menschen leven!” declameerde Lord Lister koelbloedig. „Daar is niets aan te doen, heeren. Laat hem zijn zin volgen.”

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam er 1000 pond aan bankpapier uit.

„Hier zijn 1000 pond, Mr. Apsley”, riep hij den beschonkene toe. Dat zal wel genoeg zijn.”

Hierop wendde hij zich tot de leden der Club:

„Heeren, overtuigt er u van, dat het bedrag juist is! Bij den toestand, waarin zich mijn medespeler bevindt, is dat noodig!”

„Dus gij neemt de 1000 pond en daarvoor is het ontwerp mijn eigendom!” vroeg Lord Lister.

„Top!” schreeuwde Apsley, die de banknoten met onvaste hand voor zich neerlegde.

„Hoe zullen wij spelen?” vroeg hij op heeschen toon. „Ik wil u het ontwerp weer afwinnen en mijn geld erbij!”

„Dat gaat nooit goed,” zei een der omstanders. „Hij verliest dit geld ook nog,” meende een ander. „Mr. Shaw, neem gij tenminste de bank. Hij kan de kaarten niet meer vasthouden.”

Zoo spraken de toeschouwers door elkaar.

„Als gij het wenscht, zal ik de bank nemen, Mr. Apsley. Het valt u moeilijk om te schudden, dat zie ik wel,” zei Shaw de kaarten nemend en vervolgde:

„Ik doe u het voorstel, in vijf keer, telkens voor tweehonderd pond, het spel uit te maken. Ik heb er genoeg van, voortdurend met u alleen te spelen.”

„Dat vind ik goed. Dus gij neemt de bank,” zei Apsley en kwam waggelend van achter de groene tafel naar voren. Maar hij vergat niet, nog een glas whiskey te nemen. De zoon van den reeder geloofde met het idée fixe van dronken menschen, dat het geluk hem toch nog toe zou lachen en dat het hem zou gelukken, alles terug te winnen.

De beide eerste keeren won hij. Trots eischte hij nu ook verdere revanche.

Na het eind van de zevende taille echter waren de 1000 pond weer in het bezit van

Lord Lister, wien het blinde geluk den geheelen avond getrouw bleef.

Apsley staarde somber naar het bankpapier, dat Lord Lister met stoïcijnsche kalmte weer in zijn portefeuille borg.

Daarop haalde hij diep adem en mompelde, als versuft:

„Alles weg, alles verloren!”

Plotseling echter, bij het zien van de onverstoorbare kalmte van zijn tegenstander, werd hij woedend.

„Dat is niet eerlijk toegegaan!” riep hij. „Er is hier een samenzwering tegen mij! Vervloekte Amerikaan, je hebt mij bestolen, uitgeplunderd tot op het hemd! Maar, schurk, ik zal je eens uit je onbeweeglijke kalmte opwekken!”

En nog voordat de verbaasde omstanders wisten, wat er gebeurde, had hij een revolver uit zijn zak genomen en schoot die op Lord Lister af.

Deze had echter iets dergelijks verwacht en trad bliksemsnel op zij. De kogel kwam in den muur terecht.

Nu echter verhief zich een ware storm van verontwaardiging onder de leden en gasten der Club, die getuigen waren van dit tooneel. Niemand van hen had echter zin om den woesteling beet te pakken.

„Grijpt hem! Houdt hem vast!” riep de president.

„Hij is totaal beschonken”, zuchtte Mr. North.

„Dat zoo iets in onze Club kan passeeren!” weeklaagde de voorzitter.

Maar terwijl de verschillende heeren aldus door elkaar praatten had Shaw, die natuurlijk even geschrokken was van deze krankzinnige daad, Apsley niet uit het oog verloren. Hij wilde hem ontwapenen, maar begreep, dat men met dronken menschen voorzichtig moet zijn. Een vuurwapen is heel iets anders dan een mes of dolk. Deze wapenen moeten met vaste hand worden bestuurd, terwijl een schot, zonder dat goed gericht wordt, doel kan treffen.

Shaw loerde dus op een goede gelegenheid, om Apsley onschadelijk te maken, maar juist op het oogenblik, toen hij meende daartoe de kans schoon te zien, liep de woesteling met dreigend opgeheven revolver dwars door de zaal naar buiten.

„Terug, jelui honden, als je leven je lief is!” riep hij, toen Lord Lister en andere heeren hem wilden volgen.

Nog twee keer knalde een schot, maar omdat hij te dronken was om goed te kunnen mikken vielen er geen dooden of gewonden in de speelzaal.

„Vervloekte gauwdieven! Schurken! Zijn jullie heeren? Wat? Zakkenrollers en dieven zijn jullie!”

Nogmaals schoot hij, zonder iets anders dan een grooten spiegel te raken, die vlak naast den voorzitter aan scherven viel. Daarop open-

de hij de deur naar de gang en wierp deze met een ruk in het slot.

Een groote verwarring ontstond. Men riep om de politie en om Scotland Yard.

Slechts met moeite gelukte het Lord Lister, het woord te krijgen.

„Heeren”, zei hij, „laat den misdadiger aan zijn noodlot over, dat hem spoedig genoeg zal treffen.

„Gij hebt u heden misschien over mijn optreden verbaasd, maar ik kwam hier met de bedoeling, het gestolen ontwerp voor een onderzeesche boot te vinden en dit aan den on-

gelukkigen eigenaar en uitvinder terug te kunnen geven.

„Zooals gij hebt gezien, is mij dat gelukt.”

Een algemeen bravo volgde. Allerlei vragen werden gedaan en men bestormde Mr. Shaw om een nadere verklaring.

„Ik kon al niet begrijpen, hoe dit lichtzinnige sujet een geniaal ontwerp had uitgevonden,” merkte Mr. Darley op.

Lord Lister noemde den naam van Edward Burton als dien van den ontwerper en nam, om verdere vragen te ontloopen, op beminnelijke wijze afscheid van de heeren.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Vader en zoon.

De oude Apsley was ondertusschen weer tot zichzelf gekomen. Hij was met moeite van den grond opgestaan en, na nog een wanhopigen blik op de nog open staande kast met valsche bankbiljetten in de slaapkamer te hebben geworpen, sloot hij de deur.

Daarna had hij zich, met een bang gevoel voor de plaats des ongeLUKS, naar de woonkamer gesleept, waar hij de verdwijning van zijn horloge en van het meisje bemerkte.

Hij nam hierop een flesch whisky uit het buffet, en schonk zich een wijnglas vol, dat hij leeg dronk.

Hierna begon hij zich wat beter te gevoelen.

Hij ging in den hoek der sofa zitten, steunde zijn hoofd op zijn hand en dacht na.

Het was wel een ramp, die verdwenen 50.000 pond; al zijn spaarpenningen en ontvangsten waren weg. Iets van de geldswaardige papieren zou misschien nog te redden zijn!

„Maar per slot van rekening is het toch niet zoo erg; wij behouden toch altijd nog het prachtige ontwerp,” zoo dacht hij. „Morgen heeft de wedstrijd plaats, en als mijn zoon of de firma Apsley & Co. den prijs wint, waaraan niet valt te twijfelen, en ook met den bouw zelf wordt belast, zullen we dit zware verlies spoedig genoeg weer te boven komen.”

Met deze gedachte en vooruitzichten begon de reeder langzamerhand weer moed te schep- pen, en zijn werkkraft kwam opnieuw boven.

Hoe meer hij over deze plannen nadacht, des te beter werd zijn humeur.

Hij had de eerste neerslachtigheid al bijna geheel overwonnen, toen hij iemand met zwaren tred en veel lawaai de trap hoorde opkomen.

„Die moet flink wat naar binnen hebben gewerkt”, dacht hij bij zichzelf, toen opeens de deur openging,

Het was zijn zoon James.

Maar hoe zag deze er uit!

Den eleganten hoogen hoed had hij achter

op zijn hoofd, en zijn donker haar hing wild en verward op zijn voorhoofd. Zijn gelaat was krijtwit, alleen de oogen gloeiden op onnatuurlijke wijze.

Zijn dronkenschap scheen in de buitenlicht gedurende den tocht in de auto nog toegenomen te zijn. Hij kon zich nauwelijks staande houden en had moeite om zijn evenwicht te bewaren.

„James, ongelukkige, wat zie jij er uit! In wat voor toestand verkeer je? Och hemel, ook dat nog bij al het andere!”

„Het geld is op, vader!” begon de zoon te hakkelen. „Het geluk was tegen me, anders zou ik dien onbeschaamden Yankee toch nog gelegd hebben!

„Kom, geef mij een whisky, vader, vooruit, schenk in! En dan geld, nog wat geld, dat is de hoofdzaak!

„Is dat niet whi — whisky? Natuurlijk is het dat! Kom, vooruit ik heb een afschuwelijken dorst, maar geen trek in water.”

„Je bent volslagen beschonken! Geen druppel krijg je meer!” zei Apsley Sr., en nam gauw de flesch van tafel terwijl hij haar in het buffet sloot. Hij nam er een flesch sodawater uit en schonk daarmee een waterglas vol.

„Daar, lichtzinnig individu! Vooruit, drink! Ik wil het hebben.”

James weerde eerst het onwelkome drankje af, doch toen zijn vader bleef aandringen, nam hij het aan en slikte het met allerlei vreeselijke grimassen naar binnen.

„U hebt nu gezien, dat ik uw wil doe, vader,” zei hij, „voldoe nu ook aan mijn verlangen! Geef mij geld, vader, veel geld! Ik verdwijn over den grooten vijver.”

„Onzin, James!” zei Apsley Sr. „Je hebt op 't oogenblik je vijf zinnen niet bij elkaar. Daar is geen sprake van! Jij moet werken. Het luie leventje, dat je tot nu toe hebt geleid, moet thans ophouden.

„In dit opzicht treft het nu bijzonder goed. Jij hebt het in je leven altijd veel te gemakke-

lijk gehad, en ik was altijd te toegevend en gaf je veel te veel geld, en altijd weer opnieuw. Dat was mijn fout, waarvan ik nu spijt heb.

„Maar dat moet nu ophouden! En daar het niet anders kan, zàl het ook ophouden, en wèl voor je eigen bestwil!”

„Werk? Neen. We... werk? Neen... ik... hik... dank je wel, ouwe sijs, daarvoor ben ik niet in de wieg gelegd,” lalde de beschonkene. „En overigens moge de duivel mij halen, als ik ook maar één sylabe van je zedepreek — louter nonsens, met je verlof — begrijp!”

„We hebben immers geld genoeg, kunnen de andere menschen, de armen, de hongerlijders, de dommen voor ons laten werken en zelf van het leven genieten.

„Dat is juist de kunst in het leven.”

De reeder krabde zich bedenkelijk achter de ooren.

„Mijn hemel,” dacht hij, „hij weet natuurlijk nog van niets! Dat vergat ik heelemaal! Nu, dat zal een heele slag voor hem zijn, des te meer, nu hij van heden af aan moet werken! En bij dit alles is hij nog dronken ook!”

Hij slaagde er echter in, James de rest van het sodawater naar binnen te laten werken.

„Verduiveld!” zei de dronkaard, wiens geest weer een beetje helder begon te worden, zoodat hij zich bewust werd, dat hij zijn benarde positie aan zichzelf had te wijten. „Ik moet weg! Ik moet geld hebben! Ik bezit geen rooden duit meer! Alles verspeeld aan dien hond van een Yankee!”

„Allo, vader, geef mij zooveel, dat ik zoodra mogelijk weg kan over den Atlantischen Oceaan, vóórdat het te laat is!”

„Hij is nog totaal dronken!” mompelde de reeder bezorgd en vervolgde luid: „James, wat praat je toch voor wartaal! Kom eens tot jezelf, jongen! Ik vergeef je immers alles en wil ook niet met je twisten. Maar dat moet in de toekomst geheel ophouden. Van heden af aan. Beloof je me dat?”

„Kijk eens naar Mr. Burton, hoe die gewerkt heeft dag en nacht! Het doet mij bijna leed, dat hij door ons toedoen niet de vruchten zal plukken van zijn vlijt. Doch ieder is zichzelf het naast! Misschien kunnen we ons later met hem associeeren! —

„Niet waar, ik kan erop vertrouwen, James, dat je mij in onzen nieuwen strijd om het bestaan trouw ter zijde zult staan?”

„Dat is louter onzin, vader, wat je nou kletst,” zei zoonlief! „Ik moet weg!”

Hij keek schuw naar de deur, of de menschen van Scotland Yard soms al achter hem stonden.

Het begon hem nu duidelijk te worden, dat hij in de Windsorclub een vreeselijke domheid had begaan, om het niet erger te noemen.

De reeder keek hem aandachtig aan, en

haalde de schouders op, daar hij zijn dwaas gepraat toeschreef aan dronkenschap.

Doch James werd nu door eene zenuwachtige onrust bevangen. Hij wilde zich in veiligheid brengen en zei:

„Luister goed, vader, ik heb alles verspeeld! Ik moet geld hebben! Ik moet weg! Hoor je niet? Geef mij toch zooveel, dat ik voldoende heb voor den overtocht, geef mij tienduizend uit de geheime bergplaats daar binnen! Verder zal ik geen aanspraak op iets maken.”

„Uit de kast, jawel!” lachte de reeder hoonend. „Leg je schuldeischers, als je ze hebt, maar op andere manier het zwijgen op. Geld kan ik je niet meer geven! — Het geld is weg — is verdwenen!”

De zoon barstte in een luid gelach los.

„Ik zal er niet invliegen, ouwe! Neen, zo dom is je zontje niet, vader!”

„Tracht dat een ander wijs te maken. Natuurlijk wil je mij niets geven, omdat ik dronken ben! Maar ik ben nu weer nuchter! Ik moet het hebben! Voor den dag er meel!

„Ik heb een stomme streek uitgehaald! Ik was woedend, omdat ze mij zoo leeggeplunderd hadden, en toen heb ik op den bankhouder, dien vervloekten Yankee, Shaw, geschoten, en ik geloof, dat ik hem zijn winst betaald gezet heb, en dat ik ook van de andere schurken een paar gebrandmerkt heb.”

Bij deze woorden wierp hij zijn revolver op tafel, waarop zich nog twee of drie patronen bevonden.

„Hiermee heb ik mij op de schurkenbende gewroken! En het spijt me ook in 't geheel niet voor de schelmen!”

„Maar zie je, ik moet weg, als de duivel weg, vóór inspecteur Baxter me kan pakken. Maar daarvoor heb ik geld noodig, vader, veel geld!”

De reeder sloeg de handen ineem over deze onthullingen.

„Waanzinnige”, weeklaagde hij, „jij bent niet te helpen! Vlucht in 's hemelsnaam, als je iemand doodgeschoten hebt!”

„Ja,” antwoordde de zoon, „ik wensch niets liever dan dat. Maar daar heb ik juist geld voor noodig, hoe meer, hoe liever!”

„Als ik je toch zeg, dat ik geen geld heb”, jammerde de oude Apsley handenwringend.

„Och, wat, je zoudt geen geld hebben! We hebben toch pas vanavond de vijftigduizend pond hierheen in veiligheid gebracht!”

„Maar zij zijn weg”, antwoordde zijn vader hem. „Zij zijn er niet meer. Daar is niets meer aan te doen!”

„Maar waar hebt je ze dan?” vroeg James ongeloovig, in zichzelf mompelend: „Hij wil het me natuurlijk niet zeggen.”

„Een ellendige geschiedenis”, hernam de reeder, die de zaak nu voor zichzelf gewikt en gewogen had. „Maar we zullen alles wel weer in het goede spoor brengen!”

„Ondertusschen moet jij je verborgen houden. We zullen wel overleggen. Al moeten we nu ook opnieuw beginnen, dat is niets, ik ben ertoe besloten. Ik laat mij niet ten onder brengen. Wij zullen de vijftigduizend pond terug zien te krijgen.”

„Alsof ze inderdaad weg waren!” viel James grijnzend in de rede.

„Ze zijn weg”, ging de reeder voort met een angstig gelaat. „Maar we hebben immers het geniale plan van Burton, en dat zal ons weer uit deze schipbreuk redden. En spoedig zullen we er beter voorstaan dan ooit te voren.

„Natuurlijk kan jij er onder deze omstandigheden niet aan denken, het ontwerp aanstonds persoonlijk in te leveren. Dat spreekt vanzelf! Geef mij dus het plan, ik zal het bezorgen! Hedenochtend wordt de inschrijving voor de prijsvraag gesloten! En dan zullen we wel verder zien! — —

„Onze geheele toekomst hangt nu af van het prachtige ontwerp!”

De jonge Apsley kreeg bij deze woorden van zijn vader een gevoel van verlegenheid en schaamte over zich. Het leek wel of hij nu pas tot bezinning kwam en hij ergerde zich nu zelf over zijn grenzenlooze lichtzinnigheid en dwaasheid.

Hij trachtte echter dit gevoel van zich af te schudden en verborg zijn schaamte achter een voorgewende brutaliteit.

„Ik heb het ontwerp niet meer”, zei hij ronduit.

De reeder keek hem sprakeloos aan. Dat kon hij op zijn beurt niet gelooven wat zijn zoon zei.

„Wat?” vroeg hij, „heb je het ontwerp niet meer? Waar is het dan?”

James trad naderbij en hernam:

„Het is helaas zoo! Maar laten we daar maar geen woorden over vuil maken. Wat gebeurd is, is niet meer goed te maken. Ik heb het in mijn speelwoede verpand, verkocht en het geld — nu, dat is ook al naar den duivel.”

„Jij, schurk!” schreeuwde de reeder, door ontzetting aangegrepen. „Is dat waar?”

Zijn borst ging zwaar op en neer en zijn hart klopte luid.

„Hahaha!” lachte zijn zoon boosaardig. „Kostelijk, hij noemt mij schurk om het ontwerp, dat hij zelf stal!

Maar sta nu niet langer te kletsen vader, vooruit, geef mij het geld! — Ik verlang niet veel. Geef mij een vijfde, tienduizend pond, en ik zal voor altijd bevredigd zijn.”

De reeder zuchtte diep en greep zijn hoofd met beide handen vast. Toen begon hij heesch te lachen.

„Ellendeling, hondsvot, dat is het einde van alles!”

Met één greep richtte hij de op tafel liggende revolver van zijn zoon op zichzelf.

Een schot knalde, en Apsley stortte met bloed gelaat voor zijn zoon op het tapijt neer.

James sprong in den eersten schrik een paar passen achteruit. Spoedig echter kreeg de zelfzucht der overhand.

„Die oude gek!” mompelde de liefdevolle zoon. „Hoe kon dat gestolen ontwerp hem toch tot zoo'n wanhopige daad voeren?”

„Enfin, des te beter! De heele vijftigduizend voor mij! Dadelijk — onmiddellijk moet ik nu verdwijnen. Misschien zoekt Scotland Yard mij al! Ik geloof wel niet, dat ik iemand trof, maar je kunt niet weten! De duivel kan bij het schieten in het spel geweest zijn! Het was stom van me, dat is waar! Maar wie kan zich beheerschen, wanneer zelfs de laatste shilling in den wijden zak verdwijnt van dien vervloekten Yankee, die daarbij geen spier van zijn gelaat vertrekt.”

Met begeerigen blik en verwrongen gelaat haastte de nog sterk beschonkene met wankelende schreden zich naar de slaapkamer van zijn vader, waar hij wist, dat de vijftigduizend pond bewaard werden.

Met één draai ontstak hij het electrisch licht en ging naar het geheime kastje in den muur. De sleutelbos van zijn vader stak in het slot, hetgeen hem eenigszins verwonderde. Snel sloot hij de deur open.

„Nu, zei ik het niet”, lachte hij hoonend bij het zien van de pakjes bankbiljetten.

„Het is inderdaad zeer voorkomend van den oude mij zoo onverwacht in de aangename positie van universeelen erfgenaam te verplaatsen.”

Hij haalde den koffer wat dichterbij, waarin zij beiden de vijftigduizend pond hadden meegenomen en haalde het eerste pakje uit een der vakjes te voorschijn.

Zijn oogen werden echter onnatuurlijk groot. Hij ging met het bundeltje naar het electrisch licht, om beter te kunnen zien.

Zijn zoowel door zijn vak als door hazardspel geoefend oog herkende, in weerwil van zijn dronkenschap, de vervalsching onmiddellijk.

Hij bekeek het een na het ander alle biljetten van het pakket en slingerde ze met kracht op den grond.

Daarop ging hij naar de kast en keek ook de overige pakketten door. Dikke zweetdruppels stonden hem op het voorhoofd.

„Alles valsch! — Wat beteekent dat? En waar is het goudgeld?” mompelde hij.

De dronkenschap scheen opeens verdwenen te zijn. In plaats van de rozenroode sluiers van de door den roes opdoemende droombeelden zag hij plotseling de naakte, grijze werkelijkheid.

Hij was in eens nuchter en rilde.

Daarop snelde hij naar het woonvertrek.

„Alles — alles voorbij! En hij”, steunde hij met den blik op het met bloed bedekte lijk van zijn vader op het tapijt gericht, „hij — wist het!”

Met één greep rukte hij uit de koude hand

van den doode de nog een of twee kogels bevattende revolver.

Hij plaatste haar stevig tegen de rechter-

slaap, en bij het knallen van het schot zonk, over het lijk van zijn vader heen, ook de zoon met verpletterden schedel op den grond.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Een teleurstelling voor inspecteur Baxter.

De hoofd-inspecteur van politie Baxter had het privé-kantoor der firma Apsley & Co., na de inbraak door Lord Lister, alias Mr. Shaw, verlaten, ten einde een razzia te houden in de Zuidoostelijke stadsgedeelten van Londen.

Hij had niet de zuivere, ten minste niet de geheele waarheid gesproken.

Zulk een razzia toch was reeds van de zijde van andere detectives van Scotland Yard in vollen gang.

Toen hij op zijn bureau van Scotland Yard aankwam en hoorde wie er met de leiding van de razzia was belast, oordeelde hij het niet noodig er óók heen te gaan en hij keek op de rol van de dagverdeeling wat er nu gedaan moest worden.

„Valsche munter Guy Gower", stond op de lijst.

„Dat is waar ook," mompelde hij en hij wenkte zijn inspecteurs Marholm en Tyler, om hen van de details der zaak op de hoogte te brengen.

Hij deelde hun alles mede, wat hij daarover den dag tevoren van den jongen Apsley had vernomen en met hun drieën spraken zij af welke methode zij zouden volgen om den kunstschilder-valschen munter te overvallen, en in hechtenis te nemen.

Mr. Guy Gower liep in zijn atelier, met grootendeels onomlijste schilderijen, etsen en aquarellen versierd, onrustig op en neer en rookte een sigaret. Op een teekentafel lagen de voor het etsen benodigde werktuigen, graveerstift, zuren en polijstkussen, benevens een begonnen plaat. Op een piedestal op den achtergrond schitterde de half-voltooid karakterkop van een apostel.

De kunstenaar echter, die slechts zelden bij electrisch licht werkte, had er dezen avond niet den minsten lust toe.

Steeds weer moest hij er aan terugdenken, dat hij door nood gedrongen, op een zwak oogenblik, aan zijn clubgenoot James Apsley een valsch bankbiljet te wisselen had gegeven, dat nog in diens handen was en dat deze de teruggave geweigerd had, ofschoon de kunstenaar hem het volle bedrag en zelfs meer had geboden.

De kunstenaar had één zijde van de bankbiljetten eenigen tijd geleden klaar gemaakt voor een Londensche firma, die de keerzijde voor reclame-doeleinden wenschte te gebruiken.

De biljetten waren echter zóó volkomen gelijkend uitgevallen, dat de firma vreesde daardoor in conflict met de wet te komen, zoodat zij per slot van rekening haar geheele plan opgaf.

De schilder had daardoor de beschikking gekregen over de reeds gemaakte afdrukken. Meer gedreven door nieuwsgierigheid dan door hebzucht of met het doel om te vervalschen, had hij de rugzijde ook nagegraveerd en achter op de gereed zijnde biljetten afgedrukt.

Hij was zelf verbaasd over de gelijkenis met de echte bankbiljetten, had echter de pakjes weggesloten en bijna vergeten, totdat een plotselinge geldnood hem eraan herinnerde.

James Apsley had hem in zijn atelier opgezocht, om een historisch schilderij van den kunstenaar te bezichtigen, voordat dit naar de expositie ging, waar het als „Messalina's dood" thans veel van zich deed spreken.

Het was bij deze gelegenheid geweest, dat Gower noodgedwongen een valsch biljet van vijftig pond uit een ouden stoel bij het atelier-raam op den achtergrond te voorschijn had gehaald en Mr. Apsley had verzocht de banknoot voor hem te wisselen.

Hij had weliswaar gevreesd, dat de met alle geldsoorten goed bekende zoon van den reeder dadelijk de vervalsching zou bemerken, in welk geval hij hem zou hebben verteld, hoe hij tot dezen arbeid was gekomen en dat hij zich slechts een grap had veroorloofd.

Toen evenwel Apsley, die de vervalsching dadelijk had ontdekt, zich niet in dien geest uitliet, doch zonder bedenking de banknoot wisselde, had hij in zijn benarde positie de zwakheid om te zwijgen en de som, hoewel zijn geweten hem erg knaagde, aan te nemen.

Reeds een paar dagen later was hij in het bezit van een beduidende som gelds, daar zijn schilderij „Messalina's dood", nauwelijks tentoongesteld, een koper had gevonden. Bovendien kreeg hij een opdracht voor het portret van een baronet.

Zijn eerste gang was naar Apsley geweest.

Daar hij hem niet thuis trof, had hij hem in de Windsorclub opgezocht, alwaar, zooals in het eerste hoofdstuk is verhaald, de bespreking had plaats gehad, die Lord Lister had afgeluisterd.

Zooals wij gezien hebben, nam Raffles door de onthulling van het ware karakter van Apsley en het in hem opgewekte medegevoel voor

den kunstenaar het besluit tusschenbeide te komen.

Onrustig liep Guy Gower in zijn atelier op en neer. De weigering van James Apsley om hem het biljet terug te geven en de daaruit blijkende vijandelijke gezindheid en slechte bedoeling maakten hem zeer bezorgd.

Hij was beslist van plan om in de eerstvolgende dagen alle nagemaakte bankbiljetten aan het vuur prijs te geven.

Hij had daartoe zijn werk in het kasteel van den baronet in Lancashire onderbroken en was naar zijn atelier teruggekeerd.

Hij meende echter te zien, dat het huis door een geheim detective werd bewaakt en de vrees, dat men hem bij de verbranding van de valsche biljetten zou kunnen overvallen, weerhield hem er van, om daartoe over te gaan.

Te meer wilde hij dat nu niet doen, aangezien de valsche biljetten alle in den antieken stoel met de geheime veersluiting waren geborgen, zoodat wel niemand, die niet op de hoogte was gebracht, ze zou kunnen vinden.

Niettegenstaande deze geruststellende gedachte was hij eenigszins gejaagd en ongerust, hetwelk nog toenam, toen hij op een gegeven oogenblik schreden hoorde naderen en er aan zijn deur werd geklopt.

Gower haastte zich de deur te openen en bijna ontsnapte hem een kreet van schrik, toen hij voor zich op den drempel eenige beambten van Scotland Yard zag staan. Het waren hoofd-inspecteur Baxter, vergezeld van de inspecteurs Marholm en Tyler.

„Wat verschaft mij de eer, meneer de inspecteur?" vroeg hij met voorgewende kalmte.

„Nu, Mr. Gower," antwoordde Baxter, „wanneer ge dat nog niet weet, zult gij het spoedig hooren. Wij komen eens om uwe schilderijen te bekijken. Het is alleen nog maar de vraag, welke!"

De hoop, dat de detectives de schuilplaats niet zouden vinden, gaf den schilder kracht.

„Als er een diefstal is gepleegd en gij mij daarvan verdenkt en nu een huiszoeking bij mij komt houden," zei de schilder, „dan kan ik u nu wel zeggen, dat ge onverrichterzake moet terugkeeren."

Baxter haalde de schouders op en zei:

„Dat zegt iedereen natuurlijk. Maar de zeer juiste aanwijzingen, die ik heb, laten geen twijfel over.

„Ik moet u verzoeken geen pogingen te doen om te ontvluchten, zoolang ons onderzoek nog niet is afgelopen!

Neem hier als u wilt plaats en verroer u niet. Tyler, gij blijft borg voor Mr. Gower!"

Als een gebroken man zonk de kunstenaar op den stoel neer voor zijn koperplaat en steunde zijn hoofd in zijn rechterhand.

Door de woorden en het besliste optreden van den hoofd-inspecteur van politie was zijn ongerustheid teruggekomen, maar nog grooter

werd zijn schrik, toen hij zag, dat de inspecteurs Baxter en Marholm, zonder zich met eenig nader onderzoek bezig te houden, het piedestal met het apostel-beeld voorbij gingen en regelrecht op den stoel bij het achterste atelier-raam toe liepen.

„Dat daar is een gebeeldhouwde antieken stoel, chef!" zei Marholm. „Die zal het zijn! Nu zullen we eens zien, of we de veer kunnen vinden.

Weldra riep hij triomfantelijk uit, zoodat het den schilder als een doodsoordeel in de ooren klonk:

„Ik heb de veer! Kijk, daar is de knop, het is snijwerk!"

Door den druk van Marholm's vinger was de geheime bergplaats in den stoel opengesprongen en de beide detectives keken elkaar verbaasd aan.

„Wel verduiveld, wat is dat nu?" riep Baxter. „De lade is leeg? Wat beteekent dat?"

De schilder dacht te hebben mis verstaan. Een gevoel van geluk kwam in eens over hem, hoewel hij zich zelf moest bekennen er niets van te begrijpen. Toen hij voor het laatst de geheime lade had gesloten, was zij propvol geweest met valsche biljetten.

Maar ineens zonk zijn hart hem weer in de schoenen, want nu hoorde hij Marholm, die bij het onderzoek veel systematischer te werk ging dan zijn chef, zeggen:

„Wacht even, inspecteur Baxter, hier vind ik nog iets liggen. Dat zal het misschien zijn."

Het is een zwaar couvert aan het adres van Mr. Gower. Er schijnt geld in te zijn. Misschien geeft dat opheldering.

„Neen, dat klopt al niet!" zei Baxter. „Volgens de ons verstrekte gegevens moest de stoel bijna geheel met valsche bankbiljetten gevuld zijn en met niets anders. Wat kan zich nu in dat couvert bevinden? Het schijnt mij bovendien toe metaalgeld te zijn!"

Nadat de beide detectives den stoel nog zoo nauwkeurig mogelijk hadden onderzocht en zich hadden overtuigd, dat er behalve het couvert niets in was en in kon zijn, lieten ze hem weer dicht vallen en kwamen met den briefomslag naar Mr. Gower toe.

„Ik vraag u excuus, Mr. Gower. De ons gedane aanwijzingen zijn onjuist gebleken," aldus sprak Baxter den schilder aan.

„Het was echter onze plicht een onderzoek in te stellen. Hier is echter nog een aan u geadresseerd, gesloten couvert. Gij weet natuurlijk wat er in is?

„Maar toch moet ik u verzoeken, het couvert in ons bijzijn open te maken."

Mr. Gower werd opnieuw opgewonden. Hij dacht aan dat ééne, door hem uitgegeven bankbiljet.

Toen hij echter het couvert had opengesneden, rolden er 25 goudstukken uit, terwijl hij

een schrijven openvouwde, dat hij met blijde verbazing las.

Het luidde:

„Geachte Meester!

Vergeefs hier op u wachtend met het doel u een portretschildering op te dragen, ontdekte ik het geheim van den stoel en veroorloofde mij, hieraan bijgaand voorschot op het aanstaand meesterwerk van uw penseel toe te vertrouwen, zeer benieuwd, of en zoo ja, op welke wijze gij dezen brief ontdekken zult.

Met verzoek de grap goed op te nemen, Iemand, dien gij spoedig zult leeren kennen.”

Gower liet het couvert zien. Verder bevatte het niets.

De drie detectives stonden sprakeloos.

„Dat is heel aardig”, zei inspecteur Baxter erg bedaad. „Ik wou, dat ik ook zulke onbekende vrienden had!

Ik zou wel eens willen weten, hoe lang dat daar al in ligt.”

Mr. Gower haalde de schouders op en zei:

„Een datum is in het beleefde briefje niet aangegeven. Dat kan er wel al lang in liggen.

„Natuurlijk wist ik, dat de stoel een geheime bergplaats had, maar omdat ik daar nooit gebruik van maakte, was ik het bestaan er van bijna vergeten. Gij hebt het als het ware opnieuw voor mij ontdekt. Ik dank u daarvoor zeer.”

De politie-beambten lieten zich dezen dank welgevallen en trokken een vriendelijk gezicht, alsof zij daarmee wilden te kennen geven, dat zij dit graag voor den artist hadden overgehad.

Toen maakten zij aanstalten om heen te gaan.

„Welnu, meneer Gower, neem ons niet kwalijk. Dergelijke onaangename plichten brengt ons beroep nu eenmaal mee,” zoo verontschuldigde Baxter zich.

„In elk geval zijt gij volkomen in 't gelijk gesteld. Met den aangever hebben we nog een appeltje te schillen.

„Wil ons dus verontschuldigen en vaarwel.”

„Adieu, heeren!” groette Gower terug.

Als drie natte poedels dropen ze af en aanvaardden den terugtocht.

Mr. Gower evenwel sloeg van blijdschap de handen ineen, nu de storm zoo kalm over zijn hoofd was heengegaan, en dacht ontroerd aan den onbekenden vriend, aan wien hij zijn redding had te danken.

Toen Lord Lister uit de club in zijn woning terugkwam, vond hij zijn trouwen vriend Brand, in weerwil van het vergevorderd uur, nog aan den arbeid.

„Wij kunnen helaas nog niet naar bed gaan, zoo begroette Raffles hem, want je moet nog eenmaal op onderzoek uit!”

„Ik ben bereid, Edward,” zei Brand eenvoudig.

„Ik stel er namelijk veel belang in,” vervolgde Raffles, „om te weten, of de verwisseling der bankbiljetten in de Campbellstreet al ontdekt is!

„Het beste is je te vermommen als Mr. Shaw! Bedenk wel, dat de hoofd-inspecteur van politie een tamelijk scherp oog heeft; nog daargelaten de in dit opzicht zeer begaafde Marholm.

Laat Henderson met de auto tegenover het garçonlogis van Apsley wachten, blijf erin, totdat Scotland Yard wegtrekt, of totdat er leven komt in het huis, en vraag naar het voorgevallene, alsof je juist voorbij kwaamt!”

„Goed”, antwoordde Brand, die reeds voor den spiegel stond om zich nu een echt Amerikaansch aanzien te geven.

In korten tijd was hij thans Mr. Shaw uit Chicago.

Hij drukte zijn vriend de hand en ging haastig weg.

Lord Lister stak een sigaret op en liep peinzend heen en weer.

Eindelijk kwam Brand opgewonden en ontdeed terug en deelde mede, dat zoeven, opgebeld door de bewoners van het naaste huis, die schoten hadden gehoord, Scotland Yard was aangekomen en de lijken der beide heeren Apsley in de vrijgezellenwoning van den vader had gevonden.

„Blijf hier, Charly,” zei Raffles nu, „en zorg voor koffie. Het is bijna ochtend. Ik ga erheen en wil zelf hooren en zien, wat er gebeurd is. Ik zal niet lang wegblijven!”

De dikke Amerikaan werd op de plaats van het ongeval door de beambten van Scotland Yard als een oude kennis met vreugde begroet. Vooral Baxter was niet weinig geveid, dat de wereldberoemde Amerikaansche detective zoo druk met hem omging.

De beide lijken lagen nog, zooals men ze had gevonden, vader en zoon over elkaar uitgestrekt.

Terwijl de beambten de slaapkamer doorzochten en bij de ontdekking van de kast in den muur luide uitroepen van verbazing en verontwaardiging slaakten, stond Lord Lister met over elkaar geslagen armen in de huiskamer en keek met ernstig gelaat naar het tweetal, dat zichzelf had gestraft.

Al waren het ook schurken en al hadden zij ook een moord op hun geweten genomen, om geen getuige tegen zich te hebben, hun dood had hij toch niet gewenscht.

Daar trad, blijkbaar zeer opgewonden, inspecteur Baxter de kamer binnen.

„Wat is er, Mr. Baxter? Wat maakt u zoo nerveus?” vroeg Raffles. „Hoe verklaart gij deze aangelegenheid, die mij zoo onbegrijpelijk mogelijk is?”

„De verklaring is heel eenvoudig”, antwoordde Baxter met zelfvoldoening.

„Ik wil geheel in het midden laten, of hier een moord of een dubbele zelfmoord is gepleegd, daar de schoten uit dezelfde revolver kwamen, doch ik denk aan dubbelen zelfmoord.

De beide heeren Apsley zijn ontmaskerd als de uitgevers van de in omloop zijnde valsche bankbiljetten. Daar binnen, in de slaapkamer, bevindt zich een geheime muurkast, die geheel gevuld is met valsche biljetten van vijf, tien en vijftig pond. Tyler en Marholm zijn juist bezig het bedrag te tellen.

„De beide heeren Apsley vervalschers van bankpapier? Maar waarom hebben zij elkaar dan om het leven gebracht?" riep Lord Lister verbaasd uit.

„Valsch papiergeld tot zulk een hoog bedrag", antwoordde Baxter met een gewichtig gelaat, „kan alleen bij hooge bedragen met echt papier mee gesmokkeld worden. En daar de heeren Apsley door de inbraak in hun kantoor hun geheele vermogen hebben verloren, zagen zij geen kans, het valsche papier ooit te kunnen uitgeven. Daar zij door den diefstal van Raffles alles kwijt waren, zochten zij te zamen den dood. Wat zegt gij van deze verklaring?"

„Die is zeer aannemelijk, inspecteur," zei Raffles, die zich inwendig verbaasde over dit van een gezond oordeel en helder verstand getuigend antwoord. Zoo iets had hij bij Baxter inderdaad niet gezocht en hij nam zich voor, hem voortaan wat minder als quantité negligeeable te beschouwen. „Wel, wel, wat hebt gij een gave om te combineeren! Bewonderenswaardig!" voegde hij er bij.

„O, Mr. Shaw, gij maakt mij verlegen", antwoordde Baxter gevlend. „Wat mij het meest ergert is, dat deze jonge schurk hier op den grond — die zichzelf nu heeft gestraft — den moed had om Scotland Yard leugenachtige mededeelingen te doen omtrent een eerlijk man, terwijl hij zelf de vervalscher was."

Lord Lister gaf hem wederom gelijk, hoewel het hem nu moeite kostte, niet te glimlachen.

Toen Lord Lister in zijn woning terugkeerde, had Brand intusschen heerlijke koffie en versche broodjes klaar staan.

„Nu, beste jongen", zei Lord Lister, een fijne sigaret aanstekend, „laat ons nu allereerst eens zorgen voor het geluk van een jong paar.

„Neem het geniale plan van ingenieur Burton en bezorg het, als we gedaan hebben met ontbijten, vermomd als boodschapsjongen,

met een begeleidend briefje van mij aan Miss Betty Robertson, de bruid van den ingenieur.

„Zij heeft dan nog tijd genoeg om het ontwerp aan haar verloofde ter hand te stellen, opdat hij aan de prijsvraag kan deelnemen."

Reeds vroeg in den ochtend had ingenieur Burton zich naar het Admiraliteitsgebouw begeven, waar in twee zalen de om tien uur de uitslag van de prijsvraag zou worden bekend gemaakt.

Hij was in zijn verdriet eigenlijk alleen gegaan om te zien of zijn ontwerp niet door een ongerechtigde werd ingeleverd.

Maar hij had alle hoop reeds opgegeven.

Daar verschenen, bijna op het laatste oogeblik, twee dames in de deuropening en hij hoorde door een bekende stem zijn naam roepen.

Toen hij omkeek, zag hij naast een kennis zijn bruid staan, die een blauw papier in de hoogte hield.

Burton uitte een jubelkreet en vloog haar tegemoet. Het ontwerp was terug en hij kon het nog tijdig inleveren.

Daar er weinig ontwerpen ingekomen waren over dit zoo uiterst moeilijke onderwerp, werd reeds na anderhalf uur door de jury beslist, dat Burton's plan als verreweg het beste met den prijs was bekroond en ter uitvoering zou worden aangenomen, welke hem eveneens werd opgedragen.

Toen de uitspraak bekend werd, kwamen juist Lord Lister en Brand binnen, om naar den stand van zaken te informeren. De Groote Onbekende kocht, in zijn rol van den miliardair Shaw het nu stilstaande bedrijf der firma Apsley & Co. en stelde dit onmiddellijk ter beschikking van den jongen ingenieur.

Hierop reed het gezelschap per auto naar den schilder Guy Gower om verschillende bestellingen voor portretten te doen.

Mr. Gower drukte Lord Lister onophoudelijk vol dankbaarheid de handen, en toen het gezelschap zich in het atelier had verspreid, riep Raffles den kunstenaar apart en toonde hem een biljet van vijftig pond, dat deze maar al te goed herkende.

Lister streek een lucifer aan en verbrandde het voor zijn oogen.

Mr. Gower kon van ontroering niet spreken, want eerst nu begreep hij alles.

Het is waarschijnlijk, dat het door „Mr. Shaw" bestelde portret een meesterstuk zal worden, evenals het model voor een Engelsche duikboot van Mr. Edward Burton.

De volgende aflevering (Nr. 554) zal bevatten:

HET LUCHTVERSCHIJSSEL.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885